

België - Belgique
P.B.
8400 OOSTENDE 1
3/4637
P 706130

*Gelukkig
nieuwjaar*

**Maar...
wat DE FJN is
een gedicht?**

handleiding voor vissers

77ste jaar • verschijnt maandelijks • nr 1 • 8 januari 2010 • 2,99 euro • afgiftekantoor Oostende 1
Niet bestelbare exemplaren terugbezorgen aan HVB • Brusselstraat 12 te B-8450 Bredene • Danke postman / -vrouw

Why they use horse hair to make bows
for cellos and violins:

An approximate explanation

At the very start there was a mare

She bowed low and swept
Her mane along the ocean floor
She entangled it in the waves
Of its towering forests
She spliced it into the rumble
Of its deep volcanoes

She shook her mighty head,
Churning the seas to wisps of white cloud
Carrying them high over the mountains
To feed streams of long forgotten memory

She lashed at the wind,
Leaving behind the haunting cries of sirens
Tormenting the dreams of homesick sailors
Journeying south far beyond the Azores

At rest at last,
She loosens her crests of fair weather
The promise of sweet homecoming
Lifting the seaman's heart
The din of her past fury carrying on,
Deep into the darkness of the universe.

Peter Flynn

24/05/2007 – 09/12/2009

Waarom ze paardenharen gebruiken om strijkstokken
te maken voor cello's en violen:

een poging tot bewijsvoering

Het begon met een merrie

Met haar manen strijkt ze
diep gebogen over de bodem van de oceaan
Haar manen verstrengelen zich
met de golven van de hoge zeewierwouden
en vervlechten zich met het gerommel
van de zeevulkanen

Ze schudt haar kolossale kop,
Karnt de zee tot wolkenflarden
Draagt ze over bergen,
Voedt beekjes herinneringen

Ze haalt uit naar de wind,
Laat achter het weegeklaag van de sirenes
Teistert de dromen van de weemoedige zeemannen
die zuidelijker dan de Azoren varen

Eindelijk tot rust gekomen,
Laat ze haar manen van zacht weer los
De belofte van de zoete thuiskomst
Verlicht het zeemanshart
De nagalm van haar razernij deint uit,
tot in het diepste donker van het heelal.

Peter Flynn

09/12/2009

Vertaling Geert Cyriel Tavernier

VAN DALE
DESIGNKACHELS

VAN DALE DESIGNKACHELS EN HAARDEN

Gentpoortstraat 12 • 8000 BRUGGE • T 050 33.62.61 • F 050 33.10.35 • www.vandalekachels.be

De Visserij in 2010

DE ONSTUITBARE OPMARS VAN DE GECERTIFICEERDE VIS

De schipper is heer en meester op zijn schip. Door zijn vakmanschap weet hij waar, hoe en wanneer hij welke vis moet vangen. Met keihard werken wordt die vis door hem en zijn crew binnengehaald. Nadat die vis gevangen werd, levert zo'n visser die af bij de veiling. Hij schuift zijn kisten in het donker op de kade en strijkt, nadat zijn vangst beoordeeld, gesorteerd en verkocht is, zijn geld op. Zo gauw zo'n visser zijn vangst bij die veiling heeft afgeleverd, wil hij eigenlijk nog maar één ding. Op naar moeder de vrouw of direct weer het zeegat uit, op weg naar nieuwe vangsten.

Zo gaat het al eeuwen. Heer en meester op het schip, jawel, maar machteloos aan de wal.

Hoe het de vis verder vergaat zal de visser een zorg zijn. De afstand tussen visser en consument is dan ook immens groot. Die afstand wordt overbrugd door de schakels van de handel. De handel bepaalt wat er op tafel komt, hoe dat gebeurt en tegen welke prijs. Dat het wel degelijk de handel is die meester wordt over het product hoor je aan de klachten van boeren, tuinders en vissers die nauwelijks geld krijgen voor hun hard labeur (en aan de tegenovergestelde klachten van de consument die in de winkel teveel zegt te moeten betalen voor het eindproduct.)

Wie de dingen veranderd wil zien, moet dus niet zozeer de consument bewerken en evenmin de visser, want die staan machteloos, maar wel de handel.

Greenpeace had dat goed begrepen. Ergens in het midden van die lange keten van vangst naar consument is, in december 2007, iets gebeurd dat daarna niet meer bleek te stoppen. Op dinsdag 11 december 2007 hing de milieuorganisatie een groot spandoek aan de gevel van het aan een drukke snelweg gelegen hoofdkantoor van het Nederlandse bedrijf Schuitema NV. Deze beursgenoteerde vennootschap beheerde de grootste supermarktketen van Nederland. Goed

HVB

77 HET VISSERIJBLAD

HET VISSERIJBLAD

Onafhankelijk magazine
van de zee
ISSN: 0776-6912

MEDEWERKERS:

Jo Clauwaert, Robert Coelus,
Walter Debrock (+), Juul De Vocht,
Don Fabulist, Peter Flynn,
Peter Holvoet-Hanssen,
L.A. Inghelbrecht, Frank Neyts, Jef
Klausing(+), Geert Cyriel Tavernier,
Flor Vandekerckhove, Louis
Vande Castele, Jacques van Harten,
Guido Walters en gasten Nicole
Derycker (een winters verhaal),
Droogenbroot, Marsham en Bil in
het kleurenkatern.

Redactie te bereiken op

0474 53 88 00

E-mail: het.visserijblad@telenet.be

V.u.: Flor Vandekerckhove
Brusselstraat 12, Bredene
UITGEVERIJ:

VZW Liefkemores.
Redactie, publiciteit en
alle correspondentie:
HVB, Brusselstraat 12,
8450 Bredene

Omslagfoto: Jo Clauwaert
Losse nummers: 2,99 euro
Abonnementen!

* Jaarabonnement België

(12 opeenvolgende nummers
startend vanaf de betaling) door
overschrijving van 29,75 euro op
rekening 384-0596581-18 van Het
Visserijblad, met vermelding
abo HVB.

* Jaarabonnement Nederland

(12 opeenvolgende nummers
startend vanaf de betaling)
door storting van 52,00 euro op
nummer 64.14.29.592 t.n.v.

vzw Liefkemores [Fortis Bank
Nederland, te 4524 CA Sluis (NI)]
Vermelding: abo HVB.

gekozen van Greenpeace om van daar uit, middels een opvallende actie, heel Nederland kenbaar te maken dat er gestopt moest worden met de verkoop van door Greenpeace aangemerkte overbeviste 'foute vis'. Daarna ging het snel. De politiek bemoeide zich er mee en al snel kondigde het Nederlandse Centraal Bureau Levensmiddelen (CBL) aan dat er vanaf 2011 in Nederlandse supermarkten uitsluitend nog MSC (Marine Stewardship Council) gecertificeerde vis mocht worden verkocht.

Labels in opmars

Een groeiend aantal Nederlandse vissers vist intussen al milieubewust. Zij doen dat onder de schipgebonden RFS-certificatie (Responsible Fishing Scheme). Dat is een label dat werd ingevoerd voor de Engelse vlag-schepen vanaf april 2008 en dat momenteel ook ingang vindt in o.a. Nederland. Het RFS-label is een mogelijkheid om zich te onderscheiden binnen de markt, en wordt in de UK reeds geaccepteerd door de grote supermarktketens. Het RFS-label is een certificering op vaartuigniveau voor een periode van 3 jaar dat alle activiteiten aan boord verantwoordt m.b.t. vistechneek, arbeidsomstandigheden en kwaliteit.

Uit navraag is gebleken dat men bereid is om ook de Belgische vaartuigen een dergelijk RFS-label te geven.

SDVO heeft de bedoeling om met een 5-tal rederijen een voorstudie te maken om na te gaan wat het RFS-label voor de Belgische vloot kan betekenen. Indien de resultaten van deze voorstudie positief zijn, wordt dit opengetrokken naar alle andere rederijen.

MSC-certificatie gaat veel verder. MSC houdt in dat van schip tot koper, dus alle schakels in de hele keten, gecertificeerd moeten zijn. De uiteindelijke consument heeft dan de volledige garantie op een ecologisch verantwoord product.

Op zich is de eerder genoemde RFS-certificatie voor de reders al een dure aangelegenheid. Het zal in België al moeilijk zijn de reders daartoe over te halen. Maar intussen gaat de certificeringdrift harder en harder. Is het alweer opschalen naar de nog strengere MSC-regeling (geldend voor de hele visserijketen) iets dat je nog mag vragen aan de toch al kwakkelende visserijsector? Nog meer moeite, nog meer scholing, aanpassingen en kosten, nog meer regelgeving en dus nog meer controle?

Voer genoeg om over na te denken. En dat is ook wat HVB zal doen in een aantal vervolgartikelen. Het staat de lezers vrij om mee te denken. Onze brievenrubriek staat ervoor open.

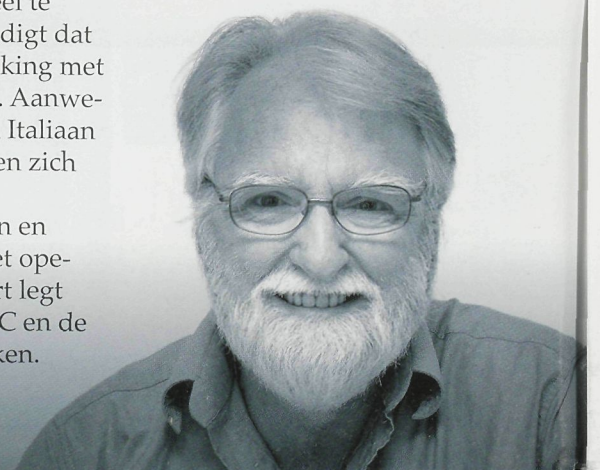
Jacques van Harten

foto's: Jo Clauwaert & Greenpeace

Een nieuwe reeks in HVB

Jacques van Harten liet zich door HVB overhalen om in november 2009 deel te nemen aan een promotieactie van het Nederlands Visbureau. Ieder jaar nodigt dat bureau enkele binnen- en buitenlandse journalisten uit voor een kennismaking met de Nederlandse visserijsector. Ieder jaar worden andere bedrijven bezocht. Aanwezig zijn meestal een Fransman, 'n Duitser, 'n Spanjaard, 'n Brit, 'n Schot, 'n Italiaan en twee Belgen (HVB en Visaktua). Enkele Nederlandse journalisten voegen zich naar eigen inzicht bij de groep.

Van Harten kreeg er (ook letterlijk, zo zegt hij zelf) de (vis)smak te pakken en schreef een reeks artikelen voor HVB over de visserij in 2010. U leest nu het openingsstuk. In februari vertelt hij ons alles over het MSC-certificaat, in maart legt hij het RFS-certificaat onder de loupe, in april volgt een nummer over 'MSC en de visverwerkers' en hij sluit af met een stuk over de 'nieuwe' vangsttechnieken.

Zeebrugge en Urk kandidaat voor uitbating Oostendse vismijn

LEDEN VAN DE VLAAMSE REGERING en vertegenwoordigers van het Oostendse stadsbestuur en de haven, ondertekenden de akte waarbij de gebouwen op de vismijnsite eigendom werden van het Vlaams Gewest. Over de gronden moest niet onderhandeld worden want die behoren al tot het Vlaams patrimonium.

Kris Peeters, vergezeld van zijn minister voor economie, openbare werken en havens, Hilde Crevits, kwam ook met de mededeling dat er twee kandidaten zijn om de Oostendse vismijn de volgende twintig jaar uit de baten: de combinatie Zeebrugse Visveiling/ European Fish Centre (EFC) en de Nederlandse Visafslag Urk. "Bij de behandeling van de twee offertes zullen we niet alleen naar de prijs, het businessplan en andere criteria kijken. De kandidaten worden ook beoordeeld op het project dat ze moeten indienen voor de bouw van een nieuw viscentrum. Na een inhoudelijke beoordeling van beide dossiers zullen we onderhandelingen opstarten met één van de kandidaten. We hopen tegen eind februari een overeenkomst te bereiken", verduidelijkten de ministers. In samenwerking met een privé-partner willen ze de verankering van de visserijactiviteiten in Oostende bewerkstelligen.

De verkoop van de vismijn is een historisch moment. Vele generaties lang hebben de Oostendenaars een stedelijke vismijn gekend. Verliezen werden door de Stad altijd netjes bijgepast om deze economische activiteit in Oostende te houden. In de jaren tachtig spendeerde het stadsbestuur ook

vele tientallen miljoenen franken in de renovatie en vooral de isolatie van de totaal verouderde gebouwen.

Tot 1984 kwam er meer vis aan de wal in Oostendse dan in Zeebrugge. In die periode spraken we van omzetten van meer dan één miljard frank (31,2 miljoen

euro in recordjaar 1987). In 2001 bereikte de aanvoer in de Oostendse vismijn een dieptepunt met een aanvoerwaarde van 13,4 miljoen euro. De oprichting van het Autonoom Gemeentebedrijf Vismijn Oostende (AGVO) en dochtervennootschap Exploitatie Vismijn Oostende (EFO) gaf de activiteit in de vismijn een nieuwe dynamiek, maar winst heeft dat nooit opgeleverd.

Bovendien bleef onzekerheid bestaan over de kapitaalbreng door de Stad Oostende. De vrees dat Europa die inbreng als overheidssteun zou beschouwen bleef als een zwaard van Damocles boven het bedrijf hangen. De Europese Commissie heeft zich nog steeds niet uitgesproken of die kapitaalverstrekking verenigbaar is met de gemeenschappelijke markt. Vorig jaar besloot Oostende het zekere voor het onzekere te nemen en een partner te zoeken die een meerderheidsparticipatie in de vismijn wilde nemen. Door een operationele privé-partner aan te trekken en AGVO te liquideren zou het onderwerp van de klachten bij de Europese Commissie wegvallen.

N.V. HOSTYN

De zaak langs de Belgische kust waar de visserij terecht kan voor alle sanitaire en verwarmingsproblemen

Voor een vlugge bediening!

Fortstraat 27, Oostende -

Tel.: 059 33 99 37 - 0475 32 16 20 - Fax: 059 33 99 38

Havenvoorzitter Johan Vande Lanotte, minister Hilde Crevits, burgemeester Jean Vandecasteele en Vlaams minister-president Kris Peeters tijdens de ondertekening van de overdracht van het stadseigendom naar het Vlaams Gewest.

Europese oproep

Na een eerste Europese oproep, waarbij de voorwaarden zo gesteld waren dat de Zeebrugse Visveiling niet in aanmerking kwam, werden intensieve onderhandelingen gevoerd met coöperatieve Visafslag Urk. Acht maanden lang overheerste de indruk dat een overname nabij was. In de eindfase (mei 2009) stelden de coöperatieve aandeelhouders van de Urker visafslag zich kritisch op tegenover een meerderheidsbelang in de Oostendse vismijn. In Urk heerste ook het gevoel dat de Vlaamse Regering gekant was tegen de overname van de vismijn door een niet-Belgische bedrijf. Waarop de gesprekken stopgezet werden. Kris Peeters bleef intussen hameren op de bundeling van de aanvoer en een optimale

vermarktning van de verse zeevis in Vlaamse havens. Uiteindelijk heeft hij het dossier naar zich toe getrokken.

Minister Crevits vertaalde de overname van de vismijngebouwen in cijfers. *“De Vlaamse Overheid betaalt 3,5 miljoen euro voor alle gebouwen op de vismijnsite, 1,5 miljoen euro voor het bestuursgebouw en neemt ook de schuldenlast van 3,8 miljoen over. Daartegenover staan 456.000 euro huurinkomsten van de pakhuizen en de vleugel waarin ondermeer het VLIZ gevestigd is. Voortaan moeten we voor de diensten van het Vlaams Gewest die in het bestuursgebouw ondergebracht zijn geen huur meer betalen. Dat levert een jaarlijkse besparing van 686.000 euro op.”*

Nieuwbouw

“We moeten alles doen om de toekomst van de visserijsector, goed voor 3.000 jobs via directe en indirecte tewerkstelling, veilig te stellen. Drie zelfstandige visveilingen in stand houden is niet houdbaar. Dus moeten we een samenwerking tussen de twee grootste visveilingen en liefst ook met Nieuwpoort realiseren en een simultane verkoop zoals die reeds bestaat in de groenteveilingen uitbouwen. Dat is noodzakelijk, want de toekomst van de vissers staat op het spel”, aldus Kris Peeters.

Op 9 november werd in het Europees Publicatieblad voor handelsvoorstellen een nieuwe oproep gelanceerd voor participatie in de Oostendse vismijn. Op 3 december was de inschrijvingstermijn afgelopen. Na onderzoek van de offertes bleven twee kandidaten over: de Zeebrugse Visveiling en dochter EFC en opnieuw Visafslag Urk. Wie de nieuwe exploitant wordt blijft voorlopig een open vraag. De Vlaamse overheid legt de nieuwe exploitant alvast een aantal verplichtingen op. Hij moet zich voor twintig jaar engageren en investeren in een nieuw gebouw. Het project voor een nieuw viscentrum dat de kandidaten moeten indienen zal zwaar doorwegen in de toewijzing van de nieuwe erfpachthouder. Zeker is alvast ook dat het nieuwe vismijngebouw compacter zal zijn dan het huidige. (gw)

Faillement

OCEAN FISH BVBA. Antoon van Osslaan 1, 1120 Brussel (Neder-over-Heembeek), groothandel in vis en schaaldieren. Failliet verklaard op bekenenis op 21 december.

SKB - Life Saving Equipment nv

Maatschappelijke zetel:
Royerssluiskaai 48
B-2030 Antwerpen
Tel.: 03/ 201 89 70
Fax : 03/ 201 89 71

Afdeling Kust
H. Baelskaai 8A
B-8400 Oostende
Tel.: 059/ 33 96 00
Fax: 059/ 33 96 01

reddingsvesten - reddingsboeien - drijvende toestellen - valschermsignalen - stakelichten -
man.o.boordlichten - noodzenders Locat - radio Beacon - reddingsvlotten: RFD, Elliot, Viking, Zodiac,
Autoflug, Bombard, Avon, Callegari, Servaux, Mitsubishi, Soniform - nazicht brandblusapparaten.

- ERKEND SERVICESTATION -

VERANTWOORDELIJKE VOOR DE KUST: A. VAN DURME. TEL.: (0475 25 88 02.

Tachtig aanwezig op workshop

Op dinsdag 29 december organiseerde ILVO Visserij een workshop. Op de agenda stonden twee onderwerpen. In 'innovatie in de visserij' kwam eerst Piet Rommelaere van Marelec aan het woord. Peter Coucke sprak vervolgens over de steun die beschikbaar is voor innovatie in de visserij. Twee Nederlandse sprekers hadden het vervolgens over de Hydrorig en over de Pulssumwing.

Het tweede luik handelde over 'Prijzovorming in de visserijsector'. Daarin werd het woord genomen door Rik Beukels (LEI) die het had over economische modellen met betrekking tot schol, kabeljauw en tong en over een marktonderzoek naar de prijsevolutie van de schol. Het onderwerp werd afgesloten door een panelgesprek over visprijzen, waaraan econoom Rik Beuckels, vismijndirecteur Johan Van de Steene, Sascia Bourgeois van Marine Harvest, Emiel Brouckaert van de RC en de uitgever van Visaktua, Erik Ketelslagers, deelnamen.

Poëzie in de schemering

Ter gelegenheid van Gedichtendag richt De Beeldstorm vzw.in Oostende voor de derde maal een vierdaagse 'Poëzie in de Schemering' in. Weer is de oude Visserswijk rond het Paulusplein het brandpunt als poëtisch kwartier van de stad.

Op zondag 31 januari om 19 uur vertrekt een poëziewandeling van het Pauluspleintje voor een tocht rond de dokken in de stad, met als thema Het Afscheid. Op het parcours zijn vier stopplaatsen voorzien voor een kleine versnapering en vier stopplaatsen waar het thema poëtisch aan bod komt. Dit is de taak van Johan (Douvie) Douvere, Nancy Zwaenepoel, Flor Vandekerckhove en Herwig Deweerdt. De wandeling wordt afgesloten in de Club Terminus van het Stationsgebouw.

Boekhoudkantoor Vermeire & Tommelein

E. Beernaertstraat 71
B04.02
8400 Oostende

Tel : 059 701830
Gsm : 0475 901354
Fax : 059 512515

www.vermeire-tommelein.be

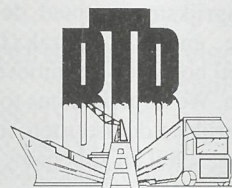
B.V.B.A. S & S Jofra Shipping & Trading Postbus 51

B - 9060 Zelzate
Tel: +32 (0)9 361 00 04
Fax: +32 (0)9 360 60 04
GSM: +32 (0)477 952 450
E-mail: jofra.jan@gmail.com

Aan- en verkoop van alle visserijsschepen
Aan- en verkoop van alle motoren / koppelingen
Alle toelieferingen / reparaties
Inbouw van alle merken motoren en koppelingen
Tevens uw adres voor al uw sloop- en saneringschepen

ZEEVISSERS - VISBEWERKERS
- HAVENARBEIDERS - ZEELIE-
DEN EN BINNENSCHIPPERS
VOOR AL UW PROBLEMEN

WENDT U TOT DE

Zeemansbond A.B.V.V.

Ivan Victor
Federaal secretaris
zeevisserij
Jules Peurquaetstraat 27
Oostende
Tel.: 059 55 60 85
Fax: 059 70 51 33
E-mail:
Ivan.Victor@btb-abvv.be

R. Vermote:
gewestelijk secretaris
0476 23 40 28
Heiststraat 3
Zeebrugge
Tel.: 050/54 47 15
Fax: 050/54 42 53
E-mail:
renaud.vermote@btb-abvv.be

Quota 2010

In tegenstelling met de voorbije jaren publiceren we geen uitgebreide tabel met de quota 2010. Reden is dat er voor ons belangrijkste visgebied, de Noordzee, en het Skagerrak (IIa, IV en IIIa) nog geen definitieve quota zijn. We beperken ons tot de belangrijkste doelsoorten, met name tong, schol en kabeljauw.

Gebied Quota 2010
(in ton)

TONG

IIa, IV	-
VIIa	186
VIII	1.136
VIIe	22
VIIIf,g	621
VIIh,j,k	41
VIIIa,b	60

SCHOL

IIIa SK	-
IIa, IV	-
VIIa	42
VIIId,e	699
VIIIf,g	67
VIIh,j,k	7

KABELJAUW

IIIa SK	-
Ia, IV	-
VIIb,c, VIIe,k, VIII, IX	167
VIIId	47
VIIa	9

ICES-zone's

IIa, IV	Noordzee
IIIa	Skagerrak
Vb	Westen Schotland
VIIa	Ierse Zee
VIIb	West-Ierland
VIIc	Porcupine Bank
VIIId	Oostelijk Kanaal
VIIe	Westelijk kanaal
VIIIf,g	Keltische Zee (Bristolkanaal)
VIIh,j,k	Zuidwesten Ierland
VIII	Golf Biskaje
IIIa SK	Skagerrak
IX	Portugese kust

Matig tevreden over quota 2010

Kleinere vloot moet nog steeds tong inleveren

HELEMAAL TEVREDEN KAN de sector niet zijn met het bereikte akkoord voor de toegelaten vangsthoeveelheden voor 2010. Anderzijds moet gezegd dat het erger had gekund. De voorstellen van de Europese Commissie sneden veel dieper in de vangstmogelijkheden. Maar net als in het verleden werden de Commissievoorstellen afgezwakt. Nieuw is dan weer wel dat de onderhandelingen met Noorwegen mislukt zijn. De juiste vangsthoeveelheden voor de belangrijkste doelsoorten in de Noordzee zijn daardoor nog niet bekend. Daar moeten we het bijgevolg doen met voorlopige TAC's.

De Europese visserijministers bereikten op 14 en 15 december een akkoord over de verdeling van de visquota. De onderhandelingen verliepen moeizamer dan verwacht en werden overschaduwd door heftige discussies rond de eisen van Noorwegen over de makreelvangsten in communautaire wateren. Geen akkoord dus en dat betekent dat er geen TAC kan vastgelegd worden voor gedeelde bestanden en dat er ook geen toegang is voor de EU-visserij tot de Noorse wateren en omgekeerd. Daarom werden de TAC's voor de Noordzee voorlopig vastgelegd op 65 procent van deze van vorig jaar. Waarschijnlijk komt er eind januari een definitief akkoord met Noorwegen, waardoor de vissers precies zullen weten wat ze in de Noordzee mogen vangen.

In het kader van de herstel- en beheersplannen voor kabeljauw, schol en tong in de Noordzee (Ices-gebied Iia, IV) werden de tac's de voorbije jaren al systematisch verlaagd. Door deze inspanningen is de biologische toestand van deze visbestanden verbeterd. Het

scholbestand zit opnieuw binnen de biologisch veilige grenzen en ook het tongbestand is er beter aan toe. Normaal zou dit bij het vastleggen van de definitieve quota tot een lichte stijging van de vangstmogelijkheden van tong en kabeljauw in de Noordzee moeten leiden. Voor schol zijn de verwachtingen dat het quotum tot 15 procent kan stijgen.

Minder tong

De Vlaamse Regering, bevoegd voor de Belgische visserij, heeft er een gewoonte van gemaakt om ieder jaar een goed voorbereide delegatie naar de onderhandelingen te sturen. Minister-president Kris Peeters liet zich weer bijstaan door ambtenaren, wetenschappers en vertegenwoordigers van de sector. Hij verdedigde tijdens het overleg de prioriteiten die cruciaal zijn voor de Vlaamse visserij. De onderhandelaars slaagden er in om nog enkele besluiten in het voordeel van de sector af te dwingen. Zo werd het voorstel van de Europese Commissie om het tongquotum in het Bristol Kanaal of Keltische Zee (VIIIf,g) met 6 procent te verminderen tot een status quo herleid. De voorgestelde reductie van de scholvangsten in het Engels Kanaal (VIIId,e) met 15 procent werd tot bijna de helft teruggebracht (-8 %).

Het voor onze visserij belangrijke tongquotum in het Oostelijk deel van het Engels Kanaal (VIIId) — een visserijzone waar 40 procent van onze tongvangsten vandaan komen — wordt met 20 procent verminderd (het Commissie-voorstel lag op min 31 procent). Voor de Ierse Zee (VIIa) gaat het tongquotum met 20 procent omlaag (de Commissie stelde een reductie van 25 procent voor).

Globaal gezien levert onze vloot opnieuw tong in. Daarmee wordt de

Het
eerstvolgende
HVB
in uw
brievenbus
op
vrijdag
5 februari

CREVITS

import - export - allerlei kettingen en
kettingmatten - ankers - herbruikbare materialen
- visserijbenodigdheden - rubber bollen
en rubber ringen

Marcus Gerardstraat 12, 8380 Zeebrugge. Tel.: 050 54 48 33
Kotterstraat 42, 8380 Zeebrugge. Tel.: 050 54 45 85
Vismijn 123, 8400 Oostende. Gsm 0475 30 39 87
Fax 050 54 79 11
Telefoneren vanuit Nederland:
+ 32 50 54 48 33

trend van de laatste jaren bevestigd. Gelukkig komen er traditiegetrouw in de loop van het jaar enkele ruilen die dit verlies compenseren. Daarom is de stijging van de tong-tac in de Golf van Biscaje (VIII) en deze van zeeduivel in het Engels Kanaal (VII) een goede zaak.

Positief is ook dat de berekening van de visserij-inspanning voor de Vlaamse boomkorvloot in de Noordzee en het Oostelijk deel van het Engels Kanaal (uitgedrukt in zeedagen) stabiel blijft. De sloopactie waarbij vorig jaar negen vaartuigen uit de vloot verdwenen heeft daar ook toe bijgedragen.

Reactie Rederscentrale

Reder Urbain Wintein, voorzitter van de Rederscentrale, betreft het uitblijven van een akkoord tussen de EU en Noorwegen. Toch is de Rederscentrale matig tevreden over de nieuwe quota.

“Wat het Engels Kanaal, het Bristol Kanaal en de Ierse Zee betreft, had de Rederscentrale een aantal onrealistische voorstellen van de Europese Commissie vooraf besproken met de leden van de delegatie. Ook voor roggen en andere platvissoorten dan tong en schol in de Noordzee, waarvoor geen afdoende wetenschappelijke gegevens bestaan, is toch enigszins geluisterd naar de ervaring van de vissers.” (gw)

Aanvoer en aanvoerwaarde per visgrond

Belgische vaartuigen zijn op verschillende visgronden actief. Sommige gebieden zijn belangrijker dan andere. Om dit te illustreren nemen we de gegevens van 2008, de recentste cijfers die beschikbaar zijn (*)

De belangrijkste visgrond is de Noordzee, waar onze vloot meer dan 9.000 ton opviste. Daarvan werd ongeveer 7.000 ton in Belgische havens aangevoerd en circa 2.000 ton in buitenlandse (hoofdzakelijk Nederlandse) visafslagen. De aanvoer uit de zuidelijke Noordzee is de jongste jaren flink gestegen. Dat houdt ongetwijfeld verband met de brandstofkosten, maar ook met de ruimere aanwezigheid van tong.

Tegenover 2007 gingen de zeedagen in alle gebieden omlaag, behalve in de Zuidelijke Noordzee.

Tweede belangrijkste visgrond is het Oostelijk deel van het Engels Kanaal dat 6.100 ton oplevert. Samen met de Noordzee zijn deze visgronden goed voor 75 procent van de totale vangsten en 73 procent van de totale besomming van Belgische vaartuigen.

Het is dan ook te begrijpen dat bij de bekendmaking van de nieuwe quota uitgekeken wordt naar de vangsthoeveelheden in deze gebieden.

Aanvoer per visgrond

(in ton)

Noordzee (IV): 9.038
 Kanaal Oost (VIId): 6.098
 Zuidoost-Ierland (VIIg): 1.518
 Bristol Kanaal (VIIf): 1.307

Ierse Zee (VIIa): 930
 Kanaal West (VIIe): 621
 Golf van Biscaje (VIII): 456
 Zuidwest-Ierland (VIIh,j,k): 40
 TOTAAL: 20.007

Opbrengst per visgrond

(in miljoen euro)

Noordzee (IV): 32,54
 Kanaal Oost (VIId): 22,91
 Zuidoost-Ierland (VIIg): 5,43
 Bristol Kanaal (VIIf): 5,99
 Ierse Zee (VIIa): 3,60
 Kanaal West (VIIe): 1,80
 Golf van Biscaje (VIII): 4,01
 Zuidwest-Ierland (VIIh,j,k): 0,19
 TOTAAL: 76,48

(*) Bron: De Belgische Zeevisserij, aanvoer en besomming 2008 (Vlaamse Overheid, Departement Landbouw en Visserij)

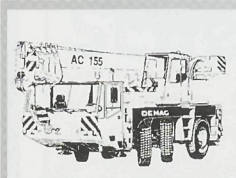
GARDEC

VJ n.v. Tel. 050 54 45 41
 Fax 050 54 58 37

Scheepsherstelling
 Afwerking nieuwbouwschepen
 Metaalkonstruktie
 Draai-, frees- en schaaftwerk
 Inox- en aluminiumconstructie
 Verhuur telescopische kranen

SDS n.v. Tel. 050 54 51 78
 Fax 050 55 03 67

Leveren, plaatsen en herstelling van:
 alle dieselmotoren
 keerkoppelingen, pompen, compressoren e.a.
DROOGDOK
 Schroeven en schroefassen
 Las- en leidingwerk

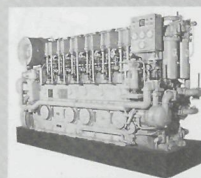

Bureel - Werkplaatsen:

Boomkorstraat 7/8 - 8380 Zeebrugge

GSM 0477 / 41 20 93

24 u / 24 u.

Vis en CO2

De internationale klimaatconferentie in Kopenhagen is voorbij. Een mislukking.

De uitstoot van CO2 gaat door en dus ook de opwarming van de aarde. Wij vroegen ons af: vis en CO2, hoe zit dat eigenlijk?

Hoe zwaarder de scheepsmotoren en hoe verder weg de visgebieden, hoe meer CO2 uitstoot. Dat is logisch. Maar met vis en CO2 zijn ook onlogische zaken aan de orde. Zo komt het vaak voor dat onze vishandelaren en restaurateurs de door onze vissers gevangen vis gaan inkopen in het Franse Rungis.

Ruim dertig jaar geleden verhuisden de beroemde Parijse Hallen (Les Halles) naar het handelsterrein Rungis, zo'n 6 kilometer ten zuiden van de Franse hoofdstad. Inmiddels is Rungis uitgegroeid tot de grootste versmarkt van Europa. In de kleine uurtjes wisselen hier vele verse producten van eigenaar. Niet alleen fruit en groenten, maar ook vis die eerst geveild werd in België of Nederland en daarna vervoerd naar Parijs. Die vis wordt in Rungis opnieuw verkocht, opnieuw gekocht en weer

getransporteerd naar België en Nederland. Onnodig vervoer en dus onnodige CO2 uitstoot! Zo worden ook de 'Zeeuwse Mosselen' al lang niet meer uitsluitend in Zeeland gevangen. Slechts 25 % ervan is echt Zeeuws, de overige 75% komt uit Duitsland en Ierland. Na een transport van zo'n 1000 km over de weg, worden die mosselen in Zeeland gespoeld, verpakt en voorzien van de naam Zeeuwse Mosselen, waarna ze weer in de vrachtwagen gaan om daarna door heel Europa te worden vervoerd.

Het verhaal van de Hollandse garnaal is bekend. Eenmaal gevangen, worden de ongepelde garnalen aan boord gekookt en gaan ze direct op transport naar Marokko, En wel naar het 5500 kilometer verderop gelegen Tétouan. Door goedkope Marokkaanse vrouwenhanden worden de Hollandse garnalen daar gepeld en geconserveerd. Dan gaat het per vrachtwagen weer naar Nederland om daar verpakt te worden om daarna — ja, u raadt het al — met vrachtauto's weer door heel Europa te worden gereden.

Zo gaat bijvoorbeeld ook zeebaars uit Turkije eerst over de weg naar Nederland. In Breskens wordt de lading 'omgezet' om daarna

terug te worden vervoerd naar Zwitserland, Oostenrijk, Italië... Met de Noorse Zalm is het niet anders. Gevangen in Noorse wateren, gaat de vis eerst over de weg naar Polen en Litauen. Deze 'goedkope landen' hebben de verwerking goeddeels overgenomen van het daarvoor te duur bevonden Denemarken. Na verwerking en verpakking gaat de zalm dan weer naar Denemarken, om daarna... over heel Europa uitgereden te worden.

Wegkampioen is de in Noorse wateren gevangen kabeljauw. Aan boord ingevroren, gaat de vis in containers naar China (Sjanghai), waar de visverwerking nog goedkoper is dan in Polen of Litauen. Als de vis uiteindelijk weer in Noorwegen komt, dan staan daar weer vrachtwagens klaar om heel Europa van kabeljauw te voorzien. Het is de markt die 't vraagt, maar ons milieu is er wel degelijk de dupe van.

Jacques van Harten

Noordzee: 1 graad warmer

De opwarming van de aarde heeft de temperatuur van de Noordzee tussen 1950 en 2000 met één graad celsius doen stijgen. Dat heeft gevolgen voor het visbestand. Schelvis, tong, schol, kabeljauw verhuizen naar het noorden. Britse onderzoekers stelden vast dat de jongste jaren twee derde van de vispopulatie tussen de 50 en de 500 kilometer noordwaarts is getrokken. Onze vissers halen dan weer soorten boven die hier vroeger nauwelijks voorkwamen, zoals de pijlkluis, pieterman, zeebaars en ansjovis.

Alle industriële en scheepsherstellingen —

mekaniek en plaatwerk.

H. Baelskaai 22, 8400 Oostende.

Tel. 059 33 22 15

Fax: 059 33 01 55

GSM Johan (0477) 31 54 15

GSM Ludo (0477) 33 54 35

**BEMA
DOET
HET**

HET ZEEVISSERSFONDS
fonds voor bestaanszekerheid

Zeevissersfonds
Wandelaarkaai 4
8400 Oostende
Tel: 059 509555
Fax: 059 509525
info@zeevissersfonds.be

Openingsuren:
Van maandag t/m donderdag van
8.30u tot 12.15u – 13u tot 17u
Op vrijdag van 8.30u tot 12.30u

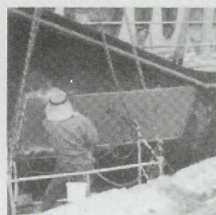

Stichting voor Duurzame Visserijontwikkeling

SDVO vzw
Wandelaarkaai 4
8400 Oostende
Tel: 059 509 526
Fax: 059 509 664
info@sdvo.be

Openingsuren:
Van maandag t/m donderdag van
8.30u tot 12.15u – 13u tot 17u
Op vrijdag van 8.30u tot 12.30u

Nieuwbouw
Alle herstellingen,
ombouw en onderhoud

Visserijschepen - Werkschepen
Dienstvaartuigen - Pontons
Motorenrevisies - Mechaniek - Uitlijning
Constructiewerken in staal, aluminium en RVS

Scheepslift 1000 ton (45 x 13,5 x 5,2 m)

Draaiwerk tot 6,30 m TC

Kraanverhuur

Scheepswerf I.d.P. N.V.

Vismijnlaan 5 - 8400 Oostende - Tel. 059-32 18 64 - Fax 059-32 08 13
Tel. na bureeluren: 0477-777 664 - E-mail: info@idp-shipyard.be - Website www.idp-shipyard.be

Een historie uit het universum van de boskanters

De houthakker die door rijkdom verarmde

Gaston de houthakker huisde met Karmen in een blokhut aan de woudzoom. De houthakkersvrouw hield een dozijn kippen, hoedde een paar koeien en liet de moestuin welig bloeien. Met daarbij de paar zilverlingen die het hakhout opbracht, konden Gaston en Karmen het leven zonder al te grote kopbrekers doorbrengen.

Ze klaagden wel eens omdat ze niet altijd zeker waren wat de komende dag hen bieden zou. Bij het uitbreken van de ochtendlijke vogelzang slonken hen echter de zorgen. Dan dook Karmen met dromerige gedachten in de tuin terwijl Gaston, schuifelend op zijn ezel, het woud introk. Het onder het lover weergalmende hakken voerde Gaston naar het rijk der mijneringen, waaruit hem slechts een in de hemel opklinkende ravenroep rukte. De raaf duikelde omlaag om naast hem neer te strijken. Het zien van zijn zwartgevederd gezelschap deed de woudwerker naar de werkelijkheid de weg vinden. Hij spreidde een linnen doek uit en stalde daarop een kruik wijn, een homp brood en een klomp kaas. Zwijgend vermaalden beiden de maaltijd. Nadat ze de honger gestild hadden, staarden ze doelloos naar de luister van het groen. Telkens als Gaston rechtstond om de bijl opnieuw op te nemen, keek de raaf hem met een scheefgekantelde kop aan. Haar glimmende ogen ontlokten aan Gaston de inwendige lach.

De dagen van de houthakker deinden. Soms zocht hij naar een naam voor zijn kabbelende wandel waarin de rijkdom van de seizoenen voor zijn oog ontsprong, waarin hij dromend door de tijden drong en waarin voor Karmen al zijn liefde ontsprong.

Omdat Gaston geen kennis uit dikke boeken puurde, bepeinsde hij: dit heet geluk. Een geluk dat hij blijvend dacht. Op een herfstdag tokkelde Gastons bijl langer dan gewoonlijk. Tijdens het naar huis hobbelen deemsterde het alreeds. De houthouwer zag de schaduwen op de weg lengen. Achter een bocht werd hij opgeschrikt door een uit de bosgrond oprijzend schijnsel.

Gaston steeg af. Hij trad erheen. Hij ontdekte in de bodemholte naast een ontwortelde eikenboom een opengeslagen kist. Daarin straalden goud en diamanten. Een onbedwingbare drang drumde. De houthakker strekte naar het oogverblindende de handen. Een vleugelslag sloeg hem bruusk uit de verbazing. Hij werd opgeschrikt door de langs hem scherpende raaf. De raaf ging op een tak zitten. Ze keek hem met een doorringende blik aan.

'Ik ben rijk!' sputterde de houthakker.

De vogel opende de dikke bek en, droom of werkelijkheid, ze sprak: 'Rijkdom steelt rijkdom. Ge zult arm worden en blijven tot u de rijkdomdrager uit het raadsel daagt:

Hij snelt en hij vertraagt,
hij gaat bij dag en nacht,
hij blijft en hij vervaagt,
hij geeft en neemt uw kracht,
hij engt en hij verwijdt,
hij is...'

De raaf slokte de ontknoping op. Ze wiekte naar de wolken. De houthakker hoorde het gebladerte door een zucht ritselen. Een rilling streek over zijn rug. Hij verdreef het duister ogenblik met een oogblik op het glanzen van de schat. Hij laadde hem op zijn ezel.

Karmen slaakte bij zijn thuiskomst een vreugdekreet omdat ze Gaston zag, maar meer nog omdat de weelde haar dronken maakte.

Voor het tweetal ving een tijd van overvloed aan. Wat ze wensten maakten ze waar. Ze betrokken een paleis van weelde. Bedienden serveerden hen er de meest gegeerde spijzen en de duurste dranken. Vogels fladderden er in gouden kooien. De ramen van hun vorstelijke woonst keken uit op door tuinders glad geharkte parklanen.

Het houthakkerspaar schranste met het groeiend aantal rijke vrienden. Als hun banketten de tijd thuis niet doodden, dan reden ze in een praalkoets naar notabelen die hen ter maaltijd uitnodigden.

De tijd schreed voort. Alle dagen oogden anders en toch ook weer niet. Elke nieuwe vriend was nieuw en toch ook weer niet. Op een keer reden Gaston en Karmen in een belletjeskoets door de straten. De houthakker werd droefgeestig. Het woud van weleer strekte zich in zijn herinnering uit. Hij zag hoe zijn dromen de uren toen kleurden. Nu dat hij kon kopen wat hij droomde, slokte een grijze werkelijkheid de gekochte dromen op. Karmen, die hij vroeger bij het kaarslicht wachtend vond en die hem bij thuiskomst in de armen wond, verscheen hem voor de geest. Nu ze snelden naar komende nieuwtjes, was haar verwachtend wachten verslonden door het jagen. De raaf, wier kraalblick hem eens warmde, zweefde in zijn bespiegeling. Nu aasvrienden hem omringden, was de gedachte aan zijn gevleugelde vriendin onder hun ijsglimlach bevroren. Omdat Gaston geen kennis uit dikke boeken kende, bepeinsde hij: dit heet ongeluk. Een ongeluk dat hij blijvend dacht. Het rinkelend rijtuig denderde over een markt. Een bedelaarsjongen liet er zich op een stenen muurtje strelen door de stralen van de zon. De houthakker keek aandachtig naar de genierter. Geschokt merkte hij op diens schouder een raaf. Het tokte in het houthakkershoofd:

Hij snelt en hij vertraagt,
hij gaat bij dag en nacht,
hij blijft en hij vervaagt,
hij geeft en neemt uw kracht,
hij engt en hij verwijdt;
hij is eenzame tijd.

Het ritme en de rijmslag ontraadselden de rijkdomdrager uit het ravenraadsel. Overdonderd keek de houthakker naar Karmen. Ze merkte zijn verbijstering niet. Haar gedachten hingen bij de schone rechter waarnaar de vaart hen dreef.

Vanaf die dag keerde Gaston zich in zichzelf. Alsof de buitenlucht hem angst aanjoeg, zette hij geen voet meer buiten. Geen lach beroerde nog zijn mond. Hij verbleekte. In zijn ogen hing de afwezigheid.

Karmen daarentegen maakte een tegengestelde beweging. Ze was ternaauwernood in huis te houden. Haar pad slingerde hoe langsom meer naar de rechter. Haar lach onderging een wonderbaarlijke vermenigvuldiging. Gaston hoorde ze spotvend schateren. De wangen van de vrolijke vrouw bloosden als witbuikkersen en een ondeugende schittering danste in haar kijkers.

Zwijgen overheerste het zeldzaam samenzijn van Gaston en Karmen. Viel er toch een spreken, dan ratelde Karmen over de gerechtelijke voorvallen van de rechter. In haar monologen keerde een gebeurtenis meermaals weer. Dat voorval begon de houthakker te boeien.

Rond de tijd dat het houthouwerspaar in het leven van overdaad gleed, was een rijk handelsman van al zijn rijkdommen beroofd. Van de rover bleef het spoor loos. Te meer Gaston bij de roof stilstond, te meer de hoop zijn levenssappen deed stromen. Hij drentelde ijsberend door de kamers. Na een tijd stond zijn besluit vast.

Hij beende naar Karmens rechter van wie de hebzucht en de strenge rechtspraak alom bekend was. Te strenger te beter, dacht Gaston.

Hij klopte aan. De rechter opende de deur en zeemde dat de bezoeker bij hem aan de tafel mocht bijschuiven om alzo de gastvrijheid op te snuiven.

De houthakker weigerde die edelmoedige offergave. Op het bordes gaf hij zich als de rover van de rijke koopman aan.

Een grijns vervormde het rechtersaangezicht. Diezelfde dag nog verdween Gaston achter slot en grendel.

Een maand later werd hij naar de beklagdenbank geleid.

Toen de rechter naar de roof polste, bekende de houthakker hem zonder dralen en zonder spijt. De rechter vroeg wat hem tot die misdaad gedreven had.

Gaston antwoordde: 'Omdat ik wil verliezen wat ik heb en winnen wat verloren is, want arm vind ik de rijkdomdrager.' 'De rijkdomdrager?' herhaalde de rechter. En de beklagde zong:

Hij snelt en hij vertraagt,
hij gaat bij dag en nacht,
hij blijft en hij vervaagt,
hij geeft en neemt uw kracht,
hij engt en hij verwijdt;
hij is eenzame tijd.

De rechter fronste de wenkbrauwen. Hij verstond de houthakker niet. Hij zou hem nooit en in geen enkele taal verstaan. Daarom bestempelde hij Gaston als "waaninnig". Toch beschouwde de rechter hem genoeg bij zinnen om te vragen hoe het indertijd ontvreemde goed verhoederd kon geraken.

De houthakker ontviel kik noch mik. Met een betraand gelaat loerde hij naar Karmen. Ze zag hem niet. De rechter herhaalde zijn vraag aan de houthakkersvrouw. Ze sloeg de ogen naar hem op.

'Door woeker,' antwoordde ze.

De houthakker bekende schuld noch onschuld. In zwijgen bleef hij gehuld.

De berooide handelsman werd gehoord naar een voor hem genoegdoening verschaffende straf. De handelaar, die voor woeker begrip kon opbrengen, verklaarde zich tevreden met het tienvoudige van het gestolen goed. Het vijfvoudige werd hem toegestaan.

Het verdict viel. Van het houthakkersbezit kreeg het rijk een tiende, ontving de handelsman het hem toegezegde deel en kwam het overige toe aan Karmen, die niet veel later met de rechter trouwde.

Gaston moest de streek verlaten. Nimmer mocht hij de benen naar Karmen strekken. De houthakker ontsnapte ja noch nee, maar de pijn prangde. Het klaarde hem dat een heengegane vreugde nooit in eenzelfde gedaante weerkeert.

Gaston vertrok naar zijn oude woud.

Binnensmonds schamperde hij: 'Mijn rijkdom ben ik niet verloren aan een vrouw, maar mijn geliefde aan de rijkdom.' Op zijn tocht ontweek de eenzame elke levende ziel.

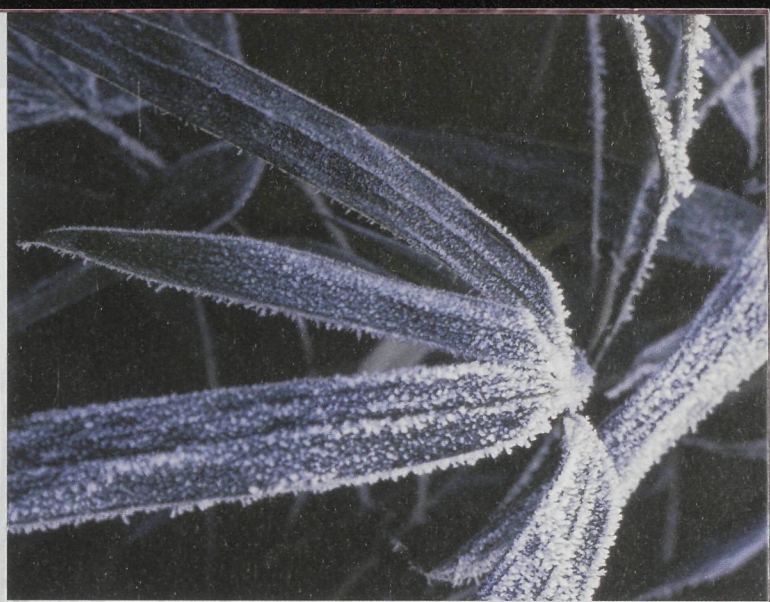
Hij kruiste enkel een wit getooid heerschap op een zwart paard. De ruiter hield kort halt om zwijgend naar Gaston te glimlachen.

Op zijn vertrouwde woudplek nam de houthakker geen bijl meer ter hand, noch bouwde hij zich een hut. Een dak gaf hem het dak zonder pannen. Zijn honger stilde hij met krekels, piepen en knollen. Een dronk schonk hem een borrelende bron. In knoppende en bloemende hallen zongen vrije vogels voor hem koninklijke lenteliederen. Een buizerd voerde hem cirkelend op de thermiek naar azuren zomerzolders. Keizerlijk uitgedoste bomen brachten hem in kleurrijke herfsthoven kostbare vruchten. Uilen vertelden hem in sterrenzalen wonderlijke winterverhalen. Karmen sprak hem verwachtend toe vanuit een immer ruisende bronbeek. De houthakker droomde zijn rijk levensslot.

De witte ruiter vond hem op een winterochtend, zittend op de stam van een gevallen eik. De houthakker droeg een gewaad van ijskristallen. Zijn sneeuwwit haar glansde in de morgenzon. Zijn aangezicht leek gesneden uit ivoor. De witte heer begroef hem in de wortelholte van de eik, waarna hij in een opstaande boomwortel kerfde: Hier rust Bevroren Rijkdom.

De rechter onthield Karmen de verhoopte vreugde. Na het feestelijk huwelijk groeide de minnaar tot bullebak uit. Hij schuwde haar aanrakingen, maar hij legde wel de hand op Karmens bezittingen. Toog hij uit huis, dan was haar het lot binnenshuis beschoren. Bleef hij thuis, dan wilde hij haar zien noch horen.

Geen kind, maar een stekend verlangen behoorde de ongelukkige. Ze verliet de echtelijke hel. Barrevoets liep ze over

besneeuwde wegen naar de plaats waar in gelukkiger tijden haar levensgenoot verpoosde. Geen mensenziel kruiste haar pad, enkel een naar haar glimlachende witte ruiter op een zwart paard.

Karmen dwaalde door het lichtweerkaatsend woud. Ze vond er een gevallen eik naast wiens opstekende boomwortel een oude raaf zat. De houthakkersvrouw ging naast de raaf zitten. Een lichtje speelde in de kralen waarmee ze de treurende vrouw aankeek. De ravenbek klapte open en, droom of werkelijkheid, de raaf sprak:

Hij snelt en hij vertraagt,
hij gaat bij dag en nacht,
hij blijft en hij vervaagt,
hij geeft en neemt uw kracht,
hij engt en hij verwijdt;
hij is eenzame tijd.

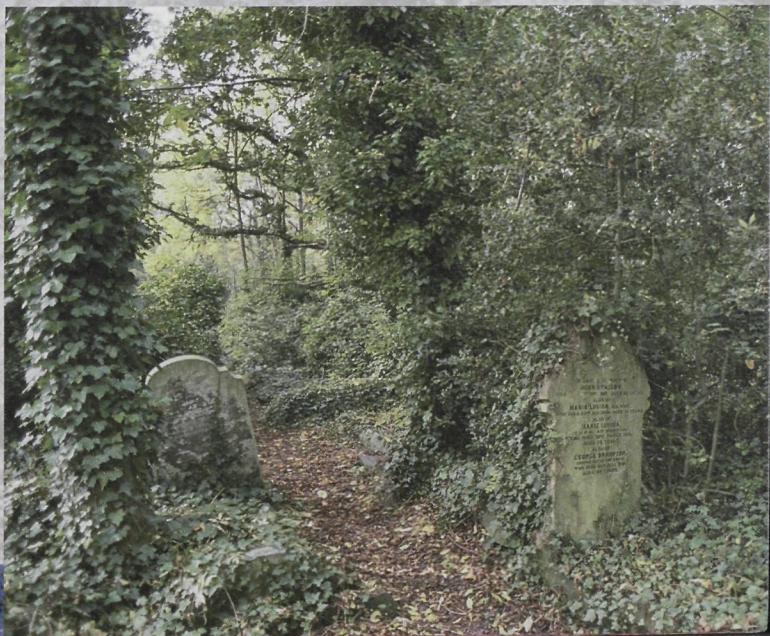
Een traan waggelde over Karmens wang. Ze bleef luisteren naar de raaf die aan het verhalen sloeg. De raaf vertelde over vogels met koninklijke gezangen, over de azuren zoldering, over vruchtdragende bomen in keizerlijke tooi, over fonkelende sterrenzalen... De houthakkersvrouw hoorde in het ruisen van de beek hoe Gaston haar riep. In haar geest ontbloede wat in de aardse weelde verwelkt was... Ze droomde.

De volgende ochtend stopte bij haar de witte ruiter op het zwarte paard. Hij vond haar zittend op een bed van sneeuwbloemen. Haar bevlakte lokken aaiden haar mondhoeken. Een glimlach hield zich vast aan haar verbleekte lippen. De ruiter steeg van zijn paard af, zoende haar glimlach, legde haar naast de houthakker en hij beitelde in een steen: Hier rust Bevroren Verlangen.

Het wit heerschap galoppeerde naar het einde. De zwarte raaf vlerkte naar de hoogte. Ergens werd een rozig kind geboren om de tijd te herontdekken.

Don Fabulist

www.donfabulist.be

Bij een witte raaf

in memoriam Anny Hanssen

In Ruiselede ligt de kermis plat, dus drijft de wind
de Sint naar Spanje en verstijfselt roze lucht tot mist
het deemstert boven de fabriek des doods waar ik nu schrijf

Zie rookpluimen ten hemel, moeder ligt er gloeiend bij
muzak die boven haar hoofd *Winchester Cathedral* fluit
gedachten als mortiergranaten, *yeah where is my mind*

Het borrelen, het bliepen, wachten op het piepen – denk
ik zag de katten vallen uit de bomen, stukjes mens
verzameld door een horde kinderen, schiet nu toch op
met je gedicht, geen hond die het leest, enkel jij en ik

Verstilde sneeuwbloemverzen aan de stengel van de roos
dus doe die onderzoekshandschoenen uit, de maskers af
en weg die monitor, de bloeddruk van mijn moeder blijft
op nul - *ik mag niet klagen* zei ze steeds, al kromde ze
van pijn - ze vliegt weg in een vissenschool die vuurwerk maakt

Ik wist het zegt haar witte kleindochter verwaaid *want 's nachts*
zat er een zwarte spin groot als een huis onder mijn bed
leeg maar wie weet is er voor dode mensen een planeet

De foor is donker, botsauto's die draaien rond de maan
bij de lift een man die vrouw en drie kinderen verloor
bij Ruiselede waar gehaald de sterren flonkeren

Peter Holvoet-Hanssen,

uit 'SPINALONGA. 44 gedichten', Uitgeverij Prometheus, Amsterdam, 2005.

DE VIS TOP

DE VIS IS OP
STOP, STOP
DE VIS IS OP
STIJFKOP

DE VIS TOP
WABLIEF
DE VIS IS OP
'T IS VISSTOP

DE VIS IS OP
STOP, STOP
DE VIS TOP
GIE DOMKOP

DE VIS IS OP
STOP, STOP
DE VIS TOP
DAT IS DE DOP

NOOIT MEER PLADIJS EN GARNAAL
OP EEN BED VAN SLAPEND SLA

EEN ZEEDUIVEL EN KABELJAUW
IN ÉÉN ZIJN POFMOUW,

DE VISSTOP
GIE STIJFKOP
DE VIS TOP
DAT IS DE DOP

STEL JE VOOR
NOOIT MEER PALING OF POON
KREEFT OF KRAB
WORDT DAT DE TOON ?

EEN KERNSTOP
GEEN VIS TOP
EEN SCHOP DEROP
ZOUT OP ZIJN KOP

DE VIS IS OP
STOP, STOP
DE VIS TOP
DAT IS DE STROP

EEN KERNSTOP
GEEN VIS TOP
EEN SCHOP DEROP
ZOUT OP ZIJN TOP

GEERT CYRIEL TAVERNIER
13/12/2009

Het leven zoals het was: Belgen in de U.K. 1940-'45

Droogenbrootcollectie &
collectie Roger Marsham

In de eerste deuropening moeder, Slekke, Dobbelaere en dochter kloddes Vantorre.
In de tweede deuropening staan Maria, Klut, Savels en Yvonne Braem. Meer naar beneden Yvonne Dewaele en Julia Van Craeynest. Verder onbekend. (uit collectie Norbert Bil)

Bezoek van de Britse koning Georges VI en koningin Elisabeth aan de Vlaamse vissers in Newlyn. We herkennen Frans Ackx (achter de koningin). De eerst man voor haar is Leon Utterwulgh. Naast hem (naar de lens toe kijkend) staat Frans Calcoen en daar nog voor zien we een breed lachende Kamiel Bil, vader van Norbert Bil die ons de foto's bezorgde.

Vlaamse vissers uit de oosthoek worden in Engeland gedecoreerd omwille van hun moedig gedrag tijdens WO II, waarbij ze vele Britse soldaten repatrieerden. Op de foto herkennen we Kamiel Beernaert, André Bestemutse Vandierendonck, Weduwe Vileyn, Frans Cissen de Klemmer Ackx, Charles Karel Prume Verbeeke, Albert Creyf en Jules De Grootte.

Yvette Sys-Madeleine Droogenbroot-Fernanda Sys Preston 1940-45

rechts Madelaine Droogenbroot Bournemouth 1944

O.rechts Madeleine Droogenbroot-B.3de V.links Yvonne Droogenbroot moeder V. Marie Jeanne Sys-Somic, Preston, Lancashire-1940-45

O.L-Madeleine Droogenbroot-7de.V.L.boven-Yvonne Droegenbroot moeder V.Marie Jeanne-Somic,Preston,Lancashire-1942

rechts Madeleine Droogenbroot Fishergate
Preston Lancashire 1943

REGISTRATION CERTIFICATE No. 1054554.

ISSUED AT Preston Borough.

ON 14th. June, 1942.

NAME (Surname first in Roman Capitals)
DROOGENBROOT, Madeline Maria.

ALIAS _____

Left Thumb Print
(if unable to sign name
in English Characters)

PHOTOGRAPH

Signature of Holder } Madeline Droogenbroot

PRESTON BOROUGH
14 JUN
CIVIL DEPARTMENT

W.R. 46460.

Nationality Belgian.

Born on 11.6.26. in Ostend.

Previous Nationality (if any) nil.

Profession or Occupation { _____

Single or Married Single.

Address of Residence { 123, Church Street,
Preston.

Arrival in United Kingdom on 21. 5.40.

Address of last Residence outside U.K. Schippers
Straat 20, Ostend.

Government Service nil.

Passport or other papers as to Nationality and Identity.

National Registration Identity No.
Y. N. M. A. 382291.

I.D.Card Madeleine Droogenbroot-14-06-1942

rechts aan tafel met bril Maria Barremaecker daarboven Madeleine Pilays- Preston 1940-45

Hierop herkenden lezers o.a. Monique Ocket, Rosette Barbon, Emile Pierre, Robert Roets, Jeannot Borneau, Lucienne Versluys, Georgette Barbon, Simone Versluys, Jeannine Fonteyne, Odette Fonteyne, Agnes Lams, Paula Vanhoucke, en de gezusters Ryx, Rosette Rouzée, Yolande Ryx, Callemyn (?), Emile Ryx.

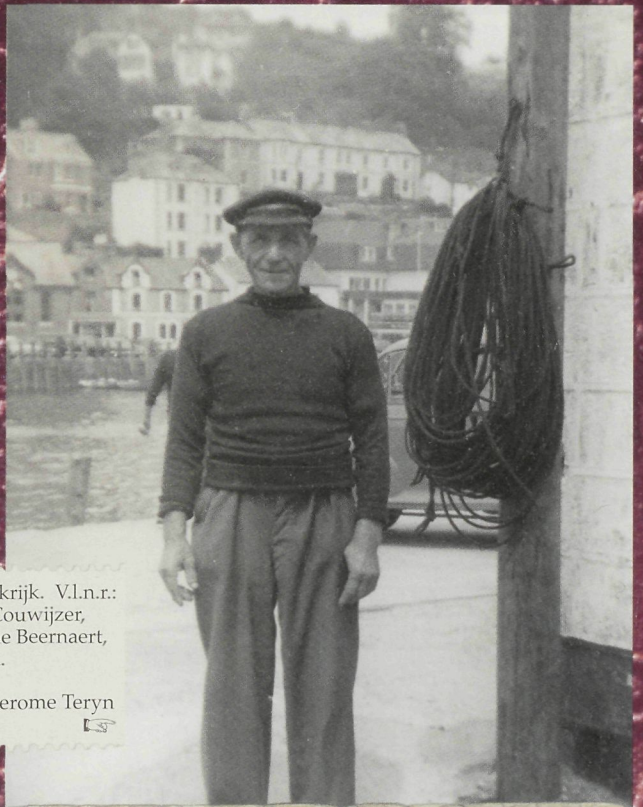
In de deuropening links staat Maria (Kluts- Savels). Links in de rij van vier staat Yvonne Dewaele, tweede van links is Maria Constant, grootmoeder van moreel consulent Patrick Van Craeynest. Tweede van rechts is Julia Van Craeynest. De vrouw rechts en het kind zijn ons onbekend. (uit collectie Norbert Bil)

Mei 1943 in het Verenigd Koninkrijk. V.l.n.r.:
Madeleine Beernaert, Melanie Couwijzer,
Marie-Josée Beernaert en Yvonne Beernaert,
vissersvrouwen uit de oosthoek.

Belgian fisherman Jerome Teryn
in Brixham 1940-45

belgian schoolgirls Brixham 1940-45

Paignton 15-04-1945

Maria Poitier Netmaking Brixham 1940-45

Jozef Salliau on his fishingvessel in Brixham 1940-45

**PHILIP
VERMEULEN**

**AANNEMING VAN WEGENIS-
EN RIOLERINGSWERKEN
PARKING, OPRIET EN
SPEELPLAATSEN
OPENBAAR EN PRIVAAT**

T: +0032 (0) 9 281 26 28

Vollenhove: het verleden van de steur

Gelegen aan de oostkust van de Zuiderzee, aan de monding van de IJssel, was Vollenhove aangewezen op de visserij. Van een haven was aanvankelijk geen sprake. In de middeleeuwen moesten de tientallen vissersschepen het doen met een krakkemikkige steiger en een 'rede'. Rondom Vollenhove lagen Kuinre, Blankenham en de grote Hanzestad Kampen.

Hier lagen dus de steden en visbelangen dicht bij elkaar en dat had gevolgen. Wat begon als een strijd om de beste visgronden (tussen de havens van de Overijsselse kust), ontaarde in een volledige oorlog tussen de havens van de Oostwal en die van Holland.

Door de snel groeiende steden in het Westen van het land was een gestaag toenemende vraag naar vis ontstaan. Hollandse vissers (uit Amsterdam, Uidam en Spaarndam) waagden zich daardoor met hun goed uitgeruste (water)schepen (met bun) steeds dicht onder de Oostwal van de Zuiderzee en zorgden daar niet alleen voor teveel concurrentie, maar ook voor overbevissing. Geweld was er het gevolg van. De piraten van Kuinre en Blankenham waren de schrik van de Zuiderzee! Creatief waren ze ook. De Blankenhammers plaatsten rond hele visgebieden scherpgepunten palen in de zeebodem en lokten daarna de boten van 'de vijand' naar deze plek. De strijd kreeg zijn hoogtepunt in het midden van de zestiende eeuw. Hollandse vissersvloeten van wel vijftig schepen werden begeleid en beschermd door konvoischepen, compleet met geschut, geweer en soldatenvolk. Veel gedonder, rook, gezonken schepen en doden waren daarvan het gevolg. Het ging dan ook om rijke visgronden.

Steur

Voor Vollenhove en Kampen hadden zich al snel tot belangrijke centra van de steurvisserij ontwikkeld. De vangst op steur vond van 1 mei tot 25 juli plaats. Het was in 1461 dat de vissers van Vollenhove van bisschop David van Bourgondië het recht kregen hun netten te plaatsen in het gebied van de stad Kampen ('het Kamperzand'). Daar moest wel een stevige prijs voor betaald worden. In de vorm van een 'tiende penning', moest wekelijks een tiende deel van de opbrengst worden afgedragen aan de bisschop.

In de Middeleeuwen was de steur al een kostbare vis en vooral bestemd voor 'den rijcke en weeldige luyden'. 'Cleyne stroerkens' waren een lekkernij. Er was dan ook geen feestdis of er lag wel een forse steur op tafel! Adriaen Coenensz (een Antwerpenaar) verkocht er soms wel twintig op een dag en dat leverde hem dan zo'n vier tot zes stuivers per pond op. En ja... één enkele steur woog vaak wel 250 pond! In tijden van slechte verkoop werden in afwachting van een 'betere markt', gevangen steuren 'vers' gehouden door ze met een touw aan een in het water staande paal 'af te meren'.

Vollenhove kende ook een speciale verordening die betrekking had op deze 'gemeerde' steuren. Wanneer een losgeslagen steur opnieuw werd gevangen, kreeg de eerste eigenaar toch nog de helft van de opbrengst. De vis moest dan wel herkenbaar zijn aan een merk of aan het nog aanwezige stuk touw.

De hoge marktprijs werd uiteindelijk ook de ondergang van de vissoort. Door overbevissing en vooral door het wegvangen van nog te jonge steur werd de vissoort (en daarmee de hele steurvisserijtak) uitgeroeid. Slechts uit heel oude papieren weten wij nog dat steur enigszins naar varkensvlees smaakte.

Visserij

In 1795 vindt een politieke omwenteling plaats. Leefde Vollenhove voor die tijd nog vooral van de daar gevestigde adel, dan was nu de tijd van de burgerij aangebroken. Vollenhove schakelde massaal over op de visserij. Aanvankelijk waren het nog de steur en de zalm die de vangst bepaalden. Maar ook de elft werd in ruime mate gevangen. Dit is een haringachtige vis. Met een zilverachtig uiterlijk, z'n opvallende bovenkaak en sterk gepunte staartvin heeft hij inderdaad iets van een 50 cm grote haring. Die lengte wordt overigens pas na zo'n zeven jaar bereikt. De elft komt nog steeds in Europese kustwateren voor. In zee vormen ze pelagische scholen en jagen op kleine kreeftachtigen. In de Benelux en Duitsland is de elft uitgestorven.

Alleen in Frankrijk (Gironde en de Durance) en Spanje zijn hier en daar nog paaiplaatsen van deze vis te vinden. Ook langs de Engelse- en Ierse kust komt nog elft voor. Later werd door de verder gaande verzilting van de Zuiderzee overgeschakeld op de vangst van haring, ansjovis, garnalen, bot, paling en spiering.

Hoog tijd dus om in Vollenhove een haven aan te leggen. Dat ging tamelijk eenvoudig. Pal tegen de Zuiderzee lag het oude bisschoppelijke kasteel, omgeven door een slotgracht.

Nog vele jaren had de kasteelbebouwing dienst gedaan als bestuurszetel van stadhouders en drosten en werd later het garnizoen er in gevestigd. Tenslotte dienden de totaal vervallen gebouwen alleen nog maar dienst als een spartaanse gevangenis.

Ten behoeve van de noodzakelijke haven werd alles in 1823 gesloopt en de overblijvende slotgracht werd verbonden met de zee. Zie hier een haven van formaat met ruimte voor extra bedrijfsgebouwen.

In 1830 volgde al snel een buitenhaven die in 1884 werd vergroot tot de huidige Kom.

Voor 1840 ontbraken vishandelaren en visventers in Vollenhove en waren de vissers aangewezen op andere havens waar wel handelaren aanwezig waren.

Voor Genemuiden was van groot belang, ook de vissers van Schokland en Urk regelmatig hun vangsten losten.

In Genemuiden waren drie bokkinghangen en verder vond er een levendige handel plaats in verse zeevis. Deze werd verkocht in de steden langs de IJssel, tot zelfs in Arnhem. In de periode van 1840 tot 1850 werd het roken van haring en het venten van vis een beroep waar steeds meer Vollenhovenaren een middel van bestaan in vonden.

Het waren jaren waarin een goede boterham kon worden verdiend in de visserij.

Het aantal schepen steeg in 1859 van 32 tot 49.

Deze toename werd vooral veroorzaakt door de komst van 34 vissers van het eiland Schokland. De bevolking had op last van de regering het eiland moeten verlaten, ondermeer vanwege het voortdurende overstromingsgevaar en zo'n 140 bewoners vestigden zich in Vollenhove.

Afgesloten

Er waren goede en slechte jaren, maar de groei van de vloot zette gestaag door. In 1905 waren er 110 vaartuigen met in totaal 228 bemanningsleden. De vloot bestond

toen uit 90 vissersschuiten met 186 man, 6 botters met 12 man en 14 punter met 30 man.

Het grote keerpunt werd de aanleg van de afsluitdijk en de daarmee gepaard gaande afsluiting van de Zuiderzee. Het nieuw gevormde IJsselmeer verzoette en de één na de andere visser gaf er de brui aan. Haring en ansjovis waren al snel verdwenen en na 1934 was de aanvoer van bot niet meer van betekenis, idem voor die van spiering na 1936. Toen in 1941 bij wet ook nog het kuilen verboden werd, ervoeren de overgebleven Vollenhovense vissers dat al als een genadeklap.

De echte klap moest evenwel nog komen. In 1942 viel de polder droog. Vollenhove lag in één klap niet meer aan zee. Velen zochten toen een baan als grondwerker op hun oude visgronden. Een enkeling bleef stug doorgaan, zoals Albert Kwakman. Hij hield het vol tot aan zijn dood in 1992. Al deed hij dat vissen eigenlijk alleen nog maar... omdat een echte vissersman het niet laten kan.

Jacques van Harten

100 jaar oude steur

De steur is een opvallende vis. In plaats van schubben heeft de vis over de gehele lengte vijf rijen beenplaten. Met z'n gepantserde kop en uitstulpbare onderstandige bek met vier bekdraden, maakt de vis een bijna voorwereldlijke indruk. Met hun vier meter lang en ongeveer 125 kilo zware gewicht waren het krachtpatsers in het water. Met kleine boten zo'n steur vangen, vroeg dus veel vakmanschap.

Jonge steuren voeden zich voornamelijk met larven van insecten en kleine schelpdieren.

Met de vier bekdraden 'vindt' de jonge steur zijn voedsel op de bodem en zuigt die met de uitstulpbare bek

naar binnen. De grotere steuren eten kleine vissen die zich bij de bodem ophouden.

Over de voortplanting van de steuren is de nodige onduidelijkheid. Aannemelijk is dat steuren veelal in krekens en in de benedenloop van rivieren paaien.

Er werden echter ook steuren gesignaleerd die de Rijn voor het paaien tot aan Bazel opzwommen.

Mannetjes kunnen wel 20 jaar worden, terwijl de vrouwelijke soort met gemak de veertig haalt! En dan te weten dat de steur zich maar één keer per tien tot

twaalf jaar voortplant en dat de vrouwtjes steur pas na twintig jaar paringbereid / geslachtsrijp is!

'Afen toe kregen wij de opmerking dat wij rond deze zoektocht naar een nieuwe exploitant toch wel erg vaag bleven ... Sommigen schreven zelfs dat de Oostendse vismijn zich in kerst "mist" bevond. (...).'

Kris Peeters in zijn speech nav de ondertekening van de overeenkomst van de Oostendse vismijnsite.

'Dat er tussen Gent en Roeselare nog steeds geen rechtstreekse treinverbinding is, is een relict van het West-Vlaamse katholicisme. De kerkelijke overheid in Roeselare heeft die treinverbinding altijd tegengehouden, om te vermijden dat de jeugd uit de regio ertoe aangezet werd om naar de "heidense" universiteit van Gent te gaan.'

De Standaard, 12 december

'Een goed deel van ons leven brengen we dromend door, vooral als we wakker zijn.'

Carlos Ruiz Zafon in 'Het spel van de engel'

'Het zaad van een toekomstige financiële crisis wordt vandaag geplant. De politiek laat zich overmeesteren door de bankiers en hun pleitbezorgers.'

Paul De Grauwe in De Morgen, 1 oktober

'In 1960 werden er in Parijs meer postkaarten verkocht van Brigitte Bardot dan van de Eiffeltoren.'

DMM, 19 september

'Ik ben geen schrijver. Maar iemand die schrijft. Ik ben geen politicus, maar iemand die in de politiek is.'

Herman Van Rompuy in 'De binnenkant op een kier'.

'Over de meeste uitspraken die economen doen bestaat grote onzekerheid naar hun waarheidsgehalte.'

Prof. Paul De Grauwe in De Standaard, 7 november

'De politieke macht van onze banken is zo groot dat ze meestal hun zin krijgen.'
De Amerikaanse econoom Jeffrey Sachs in De Financiële Morgen, 24 oktober

'De politiek is de enige beroepsgroep die met belastinggeld werkt en zichzelf controleert.'

Politicoloog Carl Devos in Humo 20 oktober

'Een gemiddeld landbouwgezin moet rondkomen met een goede 1.200 euro bruto per maand.'

Piet Vanthemsche in De Morgen, 7 oktober

Nieuwe consulent RC

Ben Desmyter, die pas sinds 2007 in de visserij actief was, heeft de Rederscentrale verlaten om als Provinciaal secretaris van CD&V te gaan werken. In de RC werd hij op 1 december 09 opgevolgd door de 27-jarige Tom Craeynest (foto). De licentiaat Bestuurskunde en Overheidsmanagement moet verschillende mandaten vervullen in organisaties en comités waarin de RC vertegenwoordigd is.

JNM plant visserijkamp

De Jeugdbond voor Natuur & Milieu (JNM) is een jeugdbeweging gespecialiseerd in natuurstudie en de organisatie van zgn. duurzame landbouwkampen. Van 6 tot 12 september plant de JNM een visserijkamp. De jongeren zouden daarbij hun tenten opslaan nabij de Oostendse vuurtoren. Van daaruit zouden ze over de kaaien uitzwermen en d.m.v. interviews een inzicht proberen te verwerven in de visserijproblematiek. Er staan ook workshops, debatten en lezingen op het programma. Wie geïnteresseerd is kan contact opnemen met Tijs Boelens (zie foto) op het e-mailadres tijsbtijs@gmail.com.

**NOORD ZUID
OOSTENDE GAAT
MET VERSE VIS
VOORUIT**

Kwaliteitsmarkt,
gekoelde opslag- en sorteerruimtes,
volautomatisch sorteren,
Europees netwerk,
24/24 service
Inlichtingen algemeen:
059/33.90.90 of 059/32.34.12
fax: 059/32.05.82
Inlichtingen aanvoer: 059/51.86.34
Web: www.vismijnoostende.be
@: info@vismijnoostende.be

Vorige maand publiceerden we voor het eerst een verhaal van de schrijfster Nicole Derycker, dochter van visser Amand. Vandaag biedt deze vissersdochter ons een tweede verhaal aan. U zult ongetwijfeld genieten van de sfeer die erin opgeroepen wordt: de donkere dagen na kerst en nieuw.

Niet meer van deze tijd

Ik kijk naar het groenbemoste, scheefgezakte, gebarsten grafzerk. Naar de twee wazig geworden fotootjes achter het gedeeltelijk bedampte plexiglas.

Dag pepé, dag memé, zeg ik woordeloos, 'k ben toch nog een keer langs gekomen vooraleer ze jullie eruit zwieren. 't Werd tijd, antwoordt pepé even woordeloos.

Dat zei hij altijd als mijn ouders en ik hem vroeger kwamen opzoeken. We gingen om de week dus hij had geen reden tot klagen. Nu wel: ik ben hier zeker in geen drie jaar meer geweest. Maar omdat ik enkele weken geleden die brief kreeg van de gemeente waarin me werd meegedeeld dat omwille van enzovoort en zoverder besloten was de eerste tien rijen links van het gangpad te ontruimen, breng ik hen een laatste bezoekje.

't Is stil op 't kerkhof. Geen kat te zien zo vroeg in de namiddag. De treurwilg achteraan staat bladloos te treuren. Een licht briesje doet het fijne hangwerk van takken heen en weer deinen als proberen ze de meest dichtbijge grafzerken aan te raken. Stil maar, stil maar, jullie moeten er niet uit. Nog niet.

Het grind van het gangpad kraakt, met trage stap komt een oude man mijn richting uit. Hij blijft naast me staan, knikt even, staart stil naar de twee fotootjes.

'Familie?' vraagt hij.

'Mijn grootouders.' 'Van vaderszijde,' voeg ik er voor alle duidelijkheid aan toe

'Ach zo.' Hij kijkt me opletend aan. Ongegeneerd glijdt zijn blik over mijn gezicht, over mijn lichaam, naar beneden en weer omhoog.

'Ach zo,' herhaalt hij. En dan: 'Was jij de kleindochter die eraan zat te komen toen ze stierf?'

Daar kijk ik van op! 'Hoe weet u dat?'

Kende u mijn grootouders?'

'Ik kende je grootmoeder...' hij aarzelt, 'tamelijk goed.'

Weer kijkt hij me onderzoekend aan. 'Jammer dat jij haar niet gekend hebt,' zegt hij dan, 'je lijk wel een beetje op haar. Ook dat donkere, dat Spaanse.'

Hij ziet mijn verwarring. 'Zullen we een koffie drinken in "De Serieuze Kater" op de hoek?' stelt hij voor, 'dan kunnen we even kennis maken. Heb je daar zin in?'

'Graag, u hebt me nieuwsgierig gemaakt.'

'Goed dan.' Hij knikt eens naar de twee portretjes en draait zich om.

Ook ik knik een laatste keer in de richting van pepé en memé. Achter het matte plexiglas lijkt mijn grootmoeder even naar me te knipogen. Dan volg ik de rechte gestalte het gangpad af, het ijzeren hekken uit.

Even later zitten we over elkaar, twee koppen dampende koffie tussen ons in. Nu ik hem recht in het gezicht kijk, komt hij me bekend voor maar ik kan me niet herinneren waar ik hem eerder gezien heb. Elvis zingt over een White Christmas. Twee weken te laat. Christmas was ook dit jaar niet wit trouwens.

'Ik hoop dat ik niet teveel van je tijd neem,' zegt hij.

'Je moet het me niet kwalijk nemen, maar het gebeurt niet elke dag dat ik een van haar nakomelingen ontmoet. Ik kom daar elke week, zie je.'

Ik voel me betrappt.

'Woon je hier?'

Nu zet de aankomende blos toch door. 'Ik ben nog maar sinds een jaar terug. Ik heb een tijd in Brussel gewoond. En ik ben ook niet zo'n kerkhofganger.'

'Ach, ja, dat is ook niet meer van deze tijd. Ikzelf wil gecremeerd worden en ik zou graag mijn as uitgestrooid zien in zee.'

Zijn stem is helder. Zijn ogen ook. Van een mooi blauwgrijs. Volle nog donkerbruine wenkbrauwen, smalle neus, fijn gevormde lippen. Het hoge voorhoofd loopt over in de kalende kruin die omkranst wordt door een driekwart cirkel kortgeknipt wit haar. Hij gaat staan en trekt met stramme bewegingen zijn zware winterjas uit, hangt hem netjes over de stoel naast hem. Ook ik trek mijn jas uit.

't Is warm hier in het café. Een loeiende houtkachel kan de ruimte meer dan aan. Elvis is uitgezongen.

"Gie, zie mien zèèkapiting" blèrt een luidspreker nu boven ons hoofd.

De man kijkt verrast op, glimlacht. Dan spreidt hij de handen in een gebaar van machteloosheid.

Mooie handen heeft hij, slanke vingers.

"Ol èj gèn zelveren strepen op je mouwe, al zien joe nagels oltied in de rouwe."

'Gusta verkoos haar zèèkapiting,' zegt hij. 'Jammer genoeg voor mij. Het was een knappe vrouw die grootmoeder van jou, dat kan ik je wel vertellen. Intelligent ook.' Hij zucht, schudt bijna onmerkbaar het hoofd. 'Helaas was het standenverschil te groot. Voor haar bedoel ik. Ach, het waren andere tijden.'

'En u komt nog iedere week naar haar graf?' Dat is wel kras. Mijn grootmoeder is al veertig jaar overleden en toen was ze, ik maak snel een rekensommetje, begin de veertig. "De joaren zien gegoan en dat gieng rap..."

Tweeënveertig om precies te zijn. Ik kijk de man tegenover me onderzoekend aan. Als hij ooit verkering had met mijn grootmoeder dan is hij nu minstens tachtig. Hij ziet er ongelooflijk goed uit voor zijn leeftijd.

'Ik breng haar iedere zaterdag een bezoekje,' beaamt hij. En dan: 'Mijn excuses, ik heb me nog niet eens voorgesteld, Arthur de Bode.' Hij reikt me de hand.

Arthur de Bode. De schrijver! Nu weet ik weer waar ik hem van ken. Enkele jaren geleden werd hij bekroond voor

Op het achterdek van de O 180 zien we Emiel Claeys en Amand Derycker (gebogen, met pet), vader van Nicole. De foto verscheen in 'Oostendse kustvissersvaartuigen na wereldoorlog 1940 - 1945. André Barbaix - Eddy Eneman. Uitgave V.N.A.O. v.z.w.'. Wie interesse heeft in het boek neemt contact op met Eddy Eneman op het e-mailadres: eddy.eneman@scarlet.be

zijn ganse oeuvre. Een tiental romans, evenveel bundels kortverhalen. Ik zag toen een interview met hem op tv in een of ander boekenprogramma en heb daarna zelfs een aantal van zijn werken gelezen. Dat vertel ik hem en ik vraag hem of hij nog schrijft.

'Elke dag,' knikt hij, 'het is een tweede natuur geworden.' 'Ik schrijf gedichten,' flap ik eruit. 'Over de zee.'

'Over de zee, dat spreekt,' zegt hij, 'een vissersdochter, het kan niet anders.'

"En da goj bluven toe me latste sing" Exit Lucy Loes. Stilte. Ik voel me plots onbehaaglijk.

'Ben je de dochter van Louis of van Jef?'

'Van Louis,' antwoord ik onwillig en voel me nog onbehaaglijker. Dat deze mij onbekende man weet hoe mijn vader en mijn oom heten, hen bij de voornaam noemt als waren het oude bekenden...

'Ik heb al mijn boeken aan haar opgedragen,' zegt hij stilletjes voor zich uit.

Ik herinner me dat ze hem daar in dat boekenprogramma iets over vroegen. Een beetje neerbuigend, zoals interviewers wel vaker doen als ze een veel ouder iemand voor zich hebben: 'En u droeg al uw boeken op aan een zekere Gusta?' Ik hoor nog hoe de journalist van dienst nadrukkelijk de opdracht voorlas: 'Aan Gusta, mijn grote liefde.' Waarna hij een beetje spottend vroeg of de kijkers ook mochten weten wie Gusta dan wel was. Arthur de Bode antwoordde met een wedervraag: 'Hebt u nooit een vrouw ontmoet die zo'n overweldigende indruk op u maakte dat u al uw boeken aan haar zou opdragen? Mocht u al schrijven natuurlijk.' Dat zei hij. Ik weet dat ik toen dacht: één-nul voor de auteur! En: twee-nul! toen hij eraan toevoegde: 'Maar u bent nog bitter jong natuurlijk. Misschien overkomt het u wel in de nabije toekomst. Ik wens het u toe.' De man tegenover mij had het toen over mijn grootmoeder! Gusta van de Calseyde, meisjesnaam Gusta Derovere, een ongeletterde vissersvrouw. Hij, de gevierde auteur! Ik zoek steun tegen de stoelleuning.

'Vertelt u mij over mijn grootmoeder,' vraag ik, mak opeens. 'Ik weet zo weinig over haar.'

'Ach, je kent haar beter dan wie ook,' ontwijkt hij mijn vraag. 'Ze zag er toen uit als een jongere versie van jou en het zou me niet verwonderen dat je ook haar karakter geërfd hebt.'

Ik grinnik. Deze man is ooit smoorverliefd geweest op een jongere versie van mezelf. Het leven haalt soms rare toeren uit met een mens! Terwijl hij nog twee koppen koffie bestelt, vertelt hij zonder de minste gêne over de tijd van toen. Zijn passie voor haar, haar verlegenheid, haar uiteindelijke afwijzing. En hoe hij jaren daarna de gewoonte aannam af een toe eens bij haar langs te lopen als haar zèekapiting weer IJslandwaarts vertrokken was. Dat ze dat goed vond, daar is hij nu nog steeds gelukkig om, merk ik. 'Het was ondertussen iets heel platonisch geworden tussen ons,' verzekert hij me. 'Van haar kant zeker.' Het klinkt weemoedig.

'Bent u nooit getrouwd?' vraag ik. Hij schudt van nee. Daar word ik stil van. Ook dat is niet meer van deze tijd. Je vindt ze niet meer de mannen of vrouwen die trouw blijven aan een geliefde die hun gevoelens niet beantwoordt. Een verloren leven, denk ik. Ik kijk naar zijn knappe gezicht. Hij ziet er tegelijk levendig en sereen uit. Kan dat, op het einde van een verloren leven? Ach, misschien is hij gewoon met iemand gaan samenwonen. Die gedachte doet me glimlachen. Ik ken deze man helemaal niet, toch weet ik dat hij dat niet gedaan heeft. Ik weet het zeker. 'Bent u ervan op de hoogte dat het graf volgende week geruimd wordt?' vraag ik. 'Ja,' knikt hij, 'spijtig, ik zal mijn bezoeken aan haar wel missen. Ze ritmeren mijn leven.'

Ik heb plots met hem te doen.

'Weet u wat,' zeg ik, 'laten we afspreken dat ik u eens kom opzoeken volgende zaterdag. Zou u dat fijn vinden?' Een plotse glimlach doet zijn rimpels dansen. 'Natuurlijk zou ik dat fijn vinden. Maar je moet weten, ik ben maar een heel gewone oude man hoor. Er valt niet veel te beleven bij mij.' Maar dat kan me niets schelen. Hij was het lief van mijn onbekende grootmoeder en hij bleef haar zijn leven lang trouw. Ik weet het, vraag me niet hoe. Het charmeert me dat hij vindt dat ik op zijn Gusta lijk. Wat zei hij allemaal over haar? Donker, Spaans, knap, intelligent... je zou voor minder gecharmeerd zijn! En last but not least: hij heeft een heel oeuvre over de zee bijeen geschreven. 'Ik lees uw werk graag,' zeg ik, 'en ik zou het appreciëren als u bij gelegenheid uw oordeel zou willen geven over mijn gedichten.'

Het wordt een gewoonte. Iedere zaterdag ga ik hem opzoeken op zijn appartementje met zicht op zee. Als het weer het toelaat, gaan we een eind wandelen. Altijd dezelfde wandeling: langs de dijk naar het staketsel, daarna via de Trap en de Visserskaai de stad in en door de drukke winkelwandelstraat terug. Mijn rechthoekwandeling, noemt hij het. Bij slecht weer blijven we binnen, drinken sloten koffie en eten appelgebak, de enige zoetigheid die hij lust. We snuisteren in zijn boeken – drie van de vier wanden in zijn eetkamer zijn ermee bekleed – lezen elkaar mooie passages voor, praten. Vanaf mijn eerste bezoek weet hij dat ik gescheiden ben en nog niet toe aan een nieuwe relatie. Dat mijn ouders drie jaar geleden verongelukten. Dat ik geen kinderen heb en dat niet erg vind. Dat ik geen broers of zussen heb maar wel een paar goede vrienden op wie ik kan terugvallen als het me te eenzaam wordt. Dat ik in een reclamebureau werk. Dat ik aan een nieuwe dichtbundel begonnen ben. Soms belt hij me op om te vragen of ik de volgende zaterdag echt niet liever iets anders doe, ik hoef me niet verplicht te voelen. Maar ik voel me niet verplicht. Integendeel. Ik geniet van ons samenzijn. Arthur biedt me een gevoel van geborgenheid waar ik zonder het te beseffen al heel lang naar verlang. Als ik begin juli met enkele vrienden een trektocht door Zuid-Italië maak, mis ik hem. Ik schrik als ik hem na drie weken terugzie: afhangende

schouders, vale gelaatskleur, vermoeide gebaren. Het is niets kind, zegt hij, ik word oud, zo gaat dat nu eenmaal. Maar het is wel iets. Hij heeft longkanker. Hij weigert chemo en bestraling. Vier maanden later is hij dood. Ik woon zijn uitvaartdienst bij, zie hoe een verre neef zijn as uitstrooit in zijn geliefde Noordzee.

Die eerste weken na zijn dood doe ik elke zaterdag onze rechthoekwandeling. Als ik aan het einde van het staketsel aankom, groet ik hem. Dan stel ik me voor dat hij weer jong is en mijn grootmoeder het hof maakt en dat zij zijn liefde nu wél beantwoordt. Dwaze gedachten, maar ze troosten me. Ik voel me niet eens schuldig tegenover mijn grootvader, ik had toch al nooit de indruk dat die van mijn grootmoeder gehouden had.

Als de eindejaarsdrukke eraan komt, houd ik me zoveel mogelijk gedeisd. Feesten zijn niet aan mij besteed nu. Mijn vrienden vinden dat ik raar doe maar dat moeten ze maar een keertje voor lief nemen. Ik ben in de rouw. Ik ben in de rouw voor het lief van mijn grootmoeder. Ik denk aan hoe dat vroeger ging als een dicht familielid stierf: iedereen zes weken lang in het zwart gekleed en al die tijd geen muziek in huis, daarna nog een rouwbandje op de revers van de jassen of een zwarte knoop op de kraag genaaid. Ook dat is niet meer van deze tijd. Een week later belt een notaris mij op. Dat de familie van de heer Arthur de Bode bij het ontruimen van zijn appartement een pak heeft gevonden dat voor mij bestemd is. Een tamelijk volumineus pak. Of ik het een dezer dagen kan komen halen op zijn kantoor? Ik vraag of ik dezelfde avond nog kan langskomen. Dat vindt mijnheer de notaris goed. Nog geen uur later sleep ik de doos de lift uit. Hij staat nu midden in mijn salon. Ik kom er niet toe het ruwe touw los te wikkelen. Ik trek een fles rode wijn open en bedenk plots dat het vandaag dag op dag een jaar geleden is dat ik hem voor het eerst ontmoette.

'Op jou, Arthur,' zeg ik. Het glas is in een-twee-drie leeg. Pas als de fles soldaat is, voel ik me in staat tot actie over te gaan.

Ik ben te tipsy om de knoop in het touw los te peuteren en knip het door. Ik doe het deksel open. Zijn boeken. Van elke titel een. Het zijn er precies twintig, allemaal opgedragen aan zijn geliefde Gusta. Ik sla het eerste open,

zoek de naam van mijn grootmoeder. Onder de opdracht, in zijn zwierige handschrift: *Voor Sylvia, de kleindochter die ze niet heeft gekend.*

Dat heeft hij nauwgezet in elk boek neergeschreven.

Op de bodem van de doos een pakje. Als ik het papier loswikkel, zie ik een stapeltje foto's. Bovenaan een aantal kleine, sepiakleurige kodakfotootjes met gekartelde randjes. Mijn grootmoeder, nog geen twintig. Ik herken het ietwat hoekige gezicht, de donkere ogen. Naast haar een knappe jonge man, meer dan een kop groter dan zij. Donkerbruin krullend halflang haar. Helemaal niet het soort kapsel dat vissers droegen in die tijd. Helemaal niet dat soort kleren. Dag Arthur. Meer fotootjes van mijn grootmoeder. Mijn grootmoeder zwanger. Mijn grootmoeder met een baby in de armen. Mijn grootmoeder, een kleuter aan haar voorschoot en weer een baby op de arm. Een foto van haar twee zoontjes, peuters nu, voor het huisje waar ze toen woonden. Daarna enkel nog foto's van mijn vader, de donkerste van de twee, telkens met een aantal jaren tussenperiode zo te zien. Van oom Jef geen spoor meer. De trouwfoto van mijn ouders. Een foto van mijn vader met mij aan de hand voor zijn boot.

Ik zie dat er maar twee meer over zijn. Ze hebben het formaat van de huidige foto's en liggen met de achterkant naar boven. Ik kijk het stapeltje kodakkiekjes nog eens door. Betekent dit wat ik denk dat het betekent? Het kan nauwelijks anders. Ik heb plots behoefte aan frisse lucht, trek het raam open. Een late meeuw zeilt voorbij, het felle wit steekt scherp af tegen de donkere lucht. Ik adem diep de zeebries in. Dus die schrijfmicrobe waar mijn ouders zich zo over verwonderden, die kwam van jou, Arthur. Ik heb hem gewoon van jou geërfd.

Ik sluit het venster weer, bekijk de twee laatste foto's: een kiekje van mijn ouders en ik op de trappen van de kerk, ik in mijn lange plechtige communiekleed. Nog een van mij op de trappen van dezelfde kerk, jaren later, aan de arm van mijn man. Dat is de laatste. Kort daarop verhuisden we naar Brussel en raakte hij mijn spoor bijster. Nee, dat is niet de laatste. Er is er nog een, half tussen de kartonnen onderflap van de doos geschoven, een van hem. De foto moet kort voor ik hem ontmoette genomen zijn. Ik kijk in de ernstige blauwgrijze ogen. Er verschijnen pretlichtjes in. Of komt dat door mijn tranen? 'Dag opa,' zeg ik, 'blij dat ik jou wél gekend heb.' Ik ontkurk nog een fles en hef het glas. 'Het ga je goed, opa,' klink ik hem toe. 'En doe memé de groeten van me, hé!'

Nicole Derycker
foto's: Jo Clauwaert

ACOD

ABVV

Openbare Diensten

SECTOR OVERHEIDSDIENSTEN

ROODNODIG

Nicole Derycker is een geboren Oostendse, dochter en kleindochter van vissers. Tot haar 27ste woonde ze in de Stad aan Zee, daarna speelde ze weg naar Brugge en Antwerpen en belandde uiteindelijk in Watou. Maar de zee trekt en ze hoopt binnenkort weer in Oostende aan te spoelen met haar partner en met zwarte kater Piet. Nicole schrijft vooral over haar twee grote liefdes: de Noordzee en de Zuid-Indiase tempeldans. Dat resulteerde in een aantal korte stukjes over wat zich afspeelt aan het raakvlak van zee en land en in een jeugdboek voor 13+ met als titel: 'Dansen op blote voeten'.

VLOOT

REDER VAN DE OVERHEID
www.welkombijvloot.be

Oostende en Zeebrugge achteruit

Na de laatste veildag, op woensdag 30 december, maakten de drie Vlaamse vismijnen hun jaarcijfers bekend. Zoals te verwachten was zijn die niet goed voor Oostende en Zeebrugge. Nieuwpoort daarentegen kan voor het derde jaar op rij met stijgende resultaten uitpakken.

We wijzen erop dat de cijfers van de vismijnen niet gelijk zijn aan die van onder Belgische Vlag aangevoerde vis, zoals die door de Dienst Zeevisserij bekend zullen gemaakt worden. De cijfers van de vismijnen liggen meestal iets hoger omdat er wat opbrengst is van de verkoop door buitenlandse vaartuigen en door ingevoerde vis die via de veiling wordt verkocht. Met de beschikbare gegevens kunnen we de totale achteruitgang van de aanvoersector reeds bij benadering inschatten. De drie vismijnen samen zullen in 2009 circa 9 procent minder aanvoer en 13 procent lager besomd hebben dan in 2008.

Het jaar in Oostende werd afgesloten met een aanvoer van 7.000 ton visserijproducten (8.200 ton in 2008), een achteruitgang met 14,6 procent. De besomming kwam uit op 26 miljoen euro (30,8 miljoen in 2008) of 15 procent minder dan vorig jaar.

Met de verkoop van 9.370 ton visserijproducten (10.000 ton in 2008) bleef Zeebrugge de grootste aanvoerplaats van de kust. Het aanvoergewicht lag wel 6,1 procent lager dan in het vorige boekjaar.

Ook de besomming moest achteruit. Een opbrengst van 36,8 miljoen euro is 10,7 procent minder dan het jaar voordien. Zeebrugge heeft door de slooppronde het meest geleden onder het verlies van vaste aanvoerders. Toch kon de ZV het jaar afsluiten met hetzelfde marktaandeel als vorig jaar (54 %).

Nieuwpoort

Nieuwpoort kon de reeks betere cijfers met een jaar verlengen. Maar het gaat daar nog steeds over een bescheiden marktaandeel van ongeveer 2,5 procent van de aanvoer & besomming in onze vismijnen. In de kleinste vismijn passeerde vorig jaar 420 ton visserijproducten. Dat is zowat de

helft meer dan het jaar voordien. Hoe de cijfers beïnvloed werden door de mosselaanvoer is niet bekend gemaakt.

De verbeterde omzet is toe te schrijven aan de tongaanvoer (+29 %) en een verdubbeling van het kabeljauwgewicht. Het is echter vooral de spectaculaire garnaalaanvoer die in het oog springt (van 72 naar 160 ton). Alles bijeen bedroeg de aanvoer in Nieuwpoort 420 ton tegenover 286 in 2008.

Ook de omzet van Nieuwpoort kende een forse stijging (+21 %) tot 1,44 miljoen euro, het beste cijfer sinds vele jaren. Het grootste aandeel in de opbrengst komt nog steeds van tong (46 %), gevolgd door garnaal (26 %), kabeljauw (9 %) en schol (3 %).(gw)

Maanvis aangespoeld

Ter hoogte van het casino van Middelkerke spoelde op maandag 28 december een halfdode maanvis of klompvis (Mola mola) aan. Het zeedier van 80 cm en 15 kg zwaar komt normaal in warmere wateren voor. De verdwaalde vis overleed wellicht door onderkoeling. Het kadaver werd opgehaald door de Beheerseenheid van het Mathematisch Model van de Noordzee (BMM) en is bestemd voor wetenschappelijk onderzoek door het Koninklijk Instituut voor Natuurwetenschappen.

Bijna dag op dag één jaar geleden, op 18 december, spoelde ter hoogte van het militair domein van Lombardsijde ook een dode

maanvis aan. Dat zeedier was ongeveer een halve meter lang en woog 40 kg. Maanvissen komen in alle zeeën voor, behalve in koude wateren. Langs onze kust worden er tijdens de wintermaanden bijna elk jaar levende of dode maanvissen gesignaleerd. Op Nederlandse stranden spoelden in januari 2005 een tiental dode maanvissen aan.

Boomkorvisserij beschadigt riffen

Vissen met een boomkor beschadigt de natuurlijke omgeving van de vissoorten die gevangen worden. Dat blijkt uit het doctoraatsonderzoek van marien bioloog Marijn Rabaut van de UGent. Volgens de wetenschapper moeten gebieden worden voorzien waarin boomkorvisserij geweerd wordt. De wetenschapper bestudeerde de effecten van boomkorvisserij op het bodemleven (met name op schelpkokerwormen). De impact werd zowel onderzocht in het laboratorium als in natuurlijke omstandigheden. De studie toont aan dat platvissoorten als pladijs en schar zich graag in de omgeving van de riffen ophouden, omdat daar meer voedsel beschikbaar is en omdat ze er een schuilplaats vinden. De boomkor beschadigt de riffen, wat dus nadelig kan zijn voor de platvissen, aldus de studie.

Wie meer wil weten over deze studie neemt contact op met Marijn Rabaut Vakgroep Biologie Tel. 09 264 85 33 of per e-mail: marijn.rabaut@Ugent.be.

Op 17 november is Ivonne Hallemeersch op 83-jarige leeftijd in Oostende overleden. Zij werd geboren op 10 juli 1926 in Ichtegem en was weduwe van Jim Var Eecke. In de periode 1974-85 was zij reder van het kustvaartuig O.77 Yvonne-Andrea.

N.V. WILLEMS

Recuperatiebedrijf

Oude metalen en containerdienst

Kalsijdeweg 3, 8470 Gistel (Snaaskerke)

Tel (059) 51 44 66

Container nodig?
Bel 059 / 51 44 66

HET GEBEURDE

50

jaar geleden

Redactie: Guido Walters

Deze maandelijkse rubriek is gebaseerd op HVB van 1960.

O.90 Prinses Paola, op 14 mei 1960 te water gelaten bij Beliard-Crighton in Oostende (foto rechts)

Op 19 juni 1960 werd het bronzen vissersmonument "De Stuurman", beter bekend als "Sterken Dries", onthuld in Blankenberge. (foto boven)

In 1960 is Het Visserijblad aan zijn 28ste jaargang toe. De redactie is nog steeds gevestigd in de Sint-Jorisstraat 18 te Oostende. Verantwoordelijke uitgever is Simonne Bolline, echtgenote van Pros Vandenberghe. Een jaarabonnement kost 250 frank, ook voor lezers die in Belgisch Kongo wonen. De jaren zestig sloten het tijdperk van de stoomvisserij af. De grote rederijen, die vele jaren onze zeevisserij domineerden, verloren aan belang. De NV Motorvisserij, de enige die nog stoomtreilers gebruikte, werkte hard aan een vlootvernieuwing. De Oostendse Reederij investeerde in tal van proefnemingen op nieuwe visgronden als alternatief voor de IJslandvisserij. (Die politiek wierp geen vruchten af.) De grote stoomtreilers werden één na één verkocht in Engeland. Met de verkoop van de laatste stoomtreiler in 1964 werd het 80-jarige tijdperk van de Vlaamse stoomvisserij afgesloten.

Aanvankelijk werd het verlies van de stoomtreilers gecompenseerd door de komst van nieuwe motortreilers. De Pêcheries à Vapeur stond in voor grote motortreilers, terwijl ook andere rederijen aan nieuwbouw deden. Door een nieuwe sloopregeling verdwenen 44 vaartuigen uit de vloot die vervangen werden door 42 nieuwe vaartuigen.

Maar deze episode was van korte duur. Terwijl de Oostendse markt het moeilijker kreeg, verplaatste het zwaartepunt van de nieuwbouw zich naar Zeebrugge. Begin 1960 telde Oostende 193 vaartuigen tegenover 174 in Zeebrugge. In 1969 waren meer vaartuigen geregistreerd in Zeebrugge dan in Oostende. Het duurde echter tot 1973 vooraleer de bruto-tonnemaat van de Zeebrugse vloot de Oostendse overtrof.

Een gelijkaardige evolutie tekende zich in het begin van de jaren zestig af in de omzet van de vismijnen. Zeebrugge vertegenwoordigde 30 procent van de besomming in de Oostendse vismijn. In 1965 was dit percentage gestegen tot 60 procent en nam de komende jaren nog toe tot de besomming in Zeebrugge groter werd dan in Oostende.

HELP

De redactie zoekt iemand die over alle nummers beschikt, los of ingebonden, van "Het Visserijblad" jaargang 1960. In de collecties waar we beroep op doen om deze rubriek te stofferen ontbreekt deze jaargang. We zouden dan ook graag in contact komen met iemand die ons de ontbrekende jaargang tijdelijk ter beschikking wil stellen.

De Oostendse stadsbibliotheek bezit wel een exemplaar, maar de inhoud ervan is nog niet digitaal beschikbaar. De ingebonden jaargangen kunnen alleen ter plaatse ingekeken worden en er mogen geen fotokopieën van genomen worden. Op die manier is het reproduceren van een aantal artikels een al te omslachtige zaak. Wie ons kan helpen schijft ons op het e-mailadres het.visserijblad@telenet.be.

De Belgische visserijvloot (61)

In januari 2005 zijn we gestart met de rubriek 'De Belgische visserijvloot' waarbij we maandelijks drie foto's en een beknopte historiek van de vaartuigen publiceren. Met 111 steekkaarten van vissersvaartuigen hadden we zowat de hele varende vloot gehad. Door de goede respons op deze rubriek gingen we er nadien mee door. Sinds februari 2008 gaan we stapvoets terug in de tijd en brengen we de vaartuigen die sinds 2000 uit de vloot verdwenen zijn. Deze aanpak die gepaard gaat met het nodige opzoekwerk levert ruim voldoende vaartuigen op om in de volgende nummers van de 75ste jaargang van HVB telkens een bladzijde te stofferen.

Voor de juiste gegevens baseren we ons op de oudere Officiële Lijst der Belgische Vissersvaartuigen. Ook andere bronnen en archieven worden geraadpleegd om de juiste gegevens over de vaartuigen en de opeenvolgende eigenaars te vinden. (Guido Walters, Louis Vande Castele)

N.590 Horizon

(ex-Z.590 Horizon)

Lengte: 19,80 m

Breedte: 5,40 m

Tonnage: 48,82 bruto

Bouwjaar: 1961 (hout)

Werk: De Graeve, Zeebrugge

Motor: ABC (145 pk)

Uitrusting: boomkorvisserij

Eigenaars:

Z.590 HORIZON

Oscar Rappe, Heist (1961)

N.590 HORIZON

Joannes en Gilbert Desaever (1972)

Gilbert Desaever, Nieuwpoort (1982)

CV Horizon, Nieuwpoort (1987)

Geschraapt: 30 december 1993

COPYRIGHT LVdC

Z.44 De Caine

Lengte: 27,78 m

Breedte: 7,58 m

Tonnage: 157,96 bruto

Bouwjaar: 1980

Werk: Westvlaamse Scheepswerven

NV, Oostkamp en SV SCAP,

Oostende

Motor: ABC (740 pk)

Uitrusting: boomkorvisserij

Eigenaars:

PVBA De Bounty, Zeebrugge (1980)

PVBA De Bounty, Knokke-Heist

(1982)

PVBA Caine, Knokke-Heist (1984)

BVBA Caine, Knokke-Heist (1990)

Geschraapt: 30 december 1993

COPYRIGHTLVdC

Z.181 Zeemeeuw

(ex-O.181 Cleopatra, ex-Z.181 Cleopatra,

ex-B.181 Mayflower)

Lengte: 29,73 m

Breedte: 6,28 m

Tonnage: 129,70 bruto

Bouwjaar: 1965

Werk: Richard Panesi, Oostende

Motor: Baudouin (400 pk)

Uitrusting: zijtreiler (plankenvisserij)

Eigenaars:

O.181 CLEOPATRA

Van Lul André (1965)

Van Lul André en Tourlousse Henri (1971)

Van Lul André (1972)

Z.181 CLEOPATRA

PVBA Jacoba, Zeebrugge (1980)

B.181 MAYFLOWER

Ponjaert-Degrande (1985)

Z.181 ZEEMEEUW

BVBA Vanbrugge, Brugge (1989)

BVBA Vanbrugge, Wenduine (1992)

Geschraapt: 30 december 1993

Copyright LVdC

FOTO'S: copyright: Louis Vande Castele - nadruk en repro niet toegelaten.

Halverwege november besliste de stad Antwerpen om Peter Holvoet-Hanssen voor te dragen als stadsdichter. HVB is er trots op dat 's mans naam al lange tijd in het colofon van dit blad vermeld staat. Veelal geïnspireerd door de vissers, de visserskaaien, de zee levert Peter hier maandelijks een gedicht af.

Maar... wat D3 FUN is een gedicht?

[Een handleiding voor vissers]

in tegenstelling tot zijn voorgangers was hij een verwittigd man.

Hij had dan ook zijn voorzorgen genomen. Bij alle mannen aan boord had hij de oren toegestopt zodat ze doof zouden blijven voor de lokroep van de sirenen. Alleen hijzelf zou ze kunnen horen. Maar opdat ook hij niet verleid zou worden, en daardoor bijvoorbeeld over boord springen, had hij zijn mannen bevolen hem aan de mast vast te binden.

Zo voer het schip doorheen het meest gevaarlijke water ter wereld. De bemanning hoorde noch zag iets, maar Odysseus werd half zot van wat hij te horen kreeg. Hij begon te schreeuwen en te smeken om hem van de

Peter Holvoet-Hanssen

Er is een wereldbekend zeemansverhaal dat als volgt gaat. Op een welbepaalde zeeroute is er een passage die zo gevaarlijk is dat geen enkel schip er doorheen geraakt. Dat komt niet doordat daar gevaarlijke stromingen zijn of omdat het een gebied zou zijn waar orkanen razen. Dat al die schepen zich daar verloren varen, komt door iets helemaal anders en wel doordat er in die buurt wezens wonen die in dat verhaal sirenen genoemd worden. Wij verklaren ons nader.

Die sirenen leven er aan de wal, op de rotsen vlak bij de zee. Niemand heeft ze ooit gezien, maar sommigen beelden hen af als supermooie vrouwen, anderen tonen ze ons als (letterlijk) rare vogels, lelijk als de nacht, en er zijn er ook die er zeemeerminnen van maken. Hoe dan ook, die sirenen slagen er telkens weer in om de bemanningen van de voorbijvarende schepen dusdanig te verleiden dat er geen houden meer aan is. In plaats van rechtdoor naar moeder de vrouw toe te varen, wenden ze de steven en varen ze op die sirenen af, met alle gevolgen van dien. Zo gaat het daar keer op keer. Niemand ont-snapt aan hun lokroep en niemand kan ons achteraf vertellen waaruit de onweerstaanbare aantrekkingskracht van de sirenen bestaat.

Ook kapitein Odysseus liet daar zijn schip passeren, maar

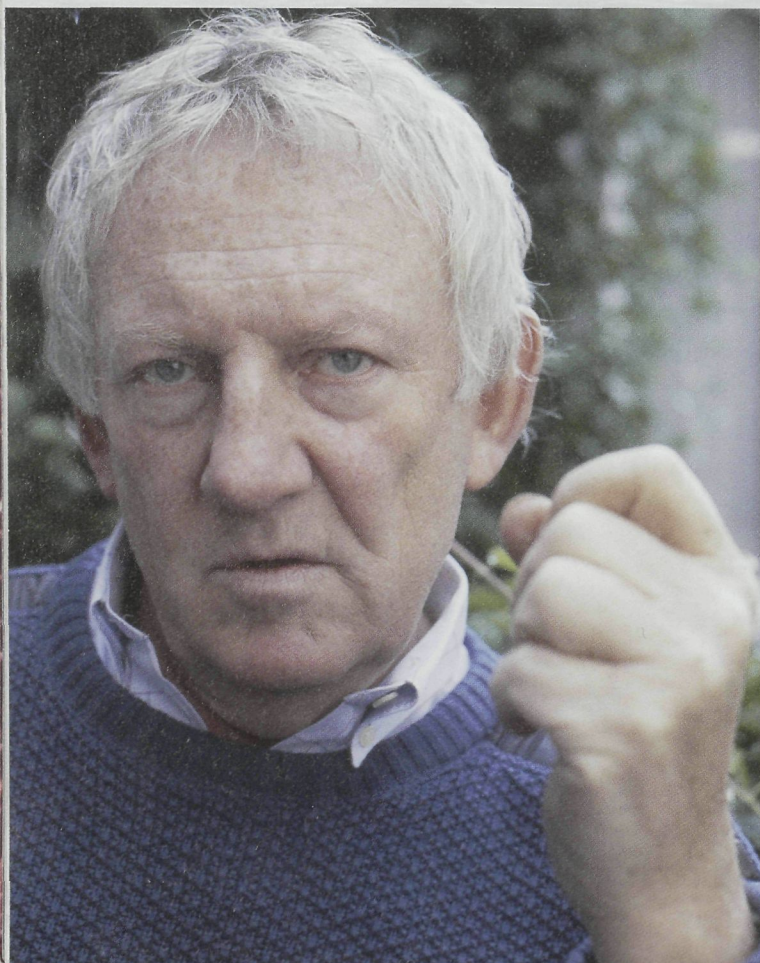

Marcel Van Maele en Roland Van Campenhout.

mast los te maken, maar doordat de mannen zijn bevelen niet konden horen negeerden ze zijn bede. Op die manier voer het schip als eerste voorbij dat rampgebied.

En zo komt het ook dat er eindelijk iemand was die ons kon navertellen hoe het daar verging. Hij had immers gehoord hoe de sirenen hem lokten en het verhaal leert ons dat het ongeveer als volgt ging: 'Kom Odysseus!', zo mogen wij die lokroep samenvatten, 'Leg met uw schip hier aan. Want nog nooit is hier iemand voorbijge- varen zonder eerst naar ons te luisteren. Laat je door ons verleiden en deel in onze wijsheid, want wij weten alles.' 'Shit!', zo zeg je nu wellicht, 'is dat alles?' En toegegeven, het is niet veel. Het is zelfs bitterweinig. Dat er ooit ergens eens een schipper geweest is die bij het horen van zo'n lullige boodschap de steven wendde, dat kun je nog aannemen, want schippers zijn er in alle maten en

In 1947 verlaat de 18-jarige Hugo Claus het ouderlijk huis en gaat hij in Oostende in het Hôtel de Londres wonen. Tot 1950 leeft hij er gratis op de bovenste verdieping, met uitzicht op de vissersrij. In de kroegen zoekt hij het gezelschap op van de IJslandvaarders.

gewichten. Maar dat die vastgebonden Odysseus erdoor zot van verlangen werd en dat hij daarenboven geprobeerd zou hebben zich los te rukken om in dat koude water naar die sirenen toe te zwemmen... dat is nauwelijks aannemelijk. En dat àlle daar passerende schippers, àlle bemanningen en àlle schepen daardoor niet meer huiswaarts keerden, dat is nog minder aannemelijk. En toch was dat wel degelijk het geval, zo leert ons het verhaal. De waarheid is dat schipper Odysseus ons wel kon navertellen wàt die sirenen te zeggen hadden, maar dat hij het niet op hun manier kon doen. Waardoor de kracht van hun lokroep natuurlijk compleet de mist inging.

Simon Vinkenoog tijdens De Nachten van de Poëzie - Vorst 1980.

En ja, hoe deden die sirenen dat eigenlijk? Wie zal 't zeggen? We kunnen alleen maar gissen. Sommigen zeggen dat ze gilden (het apparaat dat veel lawaai kan maken heet dan ook niet toevallig sirene), anderen denken dan weer iets anders. Maar de vervelende waarheid is dat niemand het echt weet. Vervelend inderdaad, want we willen het wel degelijk graag weten. Mocht dat niet het geval zijn dan was dit dwaze scheepsverhaal nooit zo beroemd geworden.

Wat heel dat verhaal ons duidelijk maakt, is dit: hier schiet gewone taal tekort. En dat is wat dichters doen, ze schieten de taal ter hulp en gaan op zoek naar de manier waarop de sirenen hun verlokkelijke boodschap brengen. Daardoor komt het dat dichters zo raar schrijven. Ze zetten bijvoorbeeld zinnen onder in plaats van na elkaar (zoals wij dat zouden doen) omdat ze naar het ritme van de sirenenzang zoeken. Of ze schrijven uitsluitend in hoofdletters (zoals dichter Geert Cyriel Tavernier het doet in HVB), alsof ze elke letter stuk voor stuk moeten bevechten op de taal.

In een interview heeft Peter Holvoet-Hanssen het over 'gedichten in wolkenvorm', 'want', zegt hij, 'ze mochten niet geschreven lijken.' En een beetje verder in dat interview (1) heeft hij het zelfs over een gedicht in de vorm van 'platgeslagen wolken'. Dat komt allemaal doordat die dichters op zoek zijn naar de manier waarop de sirenen hun lokroep zongen. En ze doen dat in de wetenschap dat ze het nooit zeker zullen weten, dat ze het alleen maar kunnen benaderen. En ze blijven zoeken (dáárom zijn het dichters!). Een zinloze bezigheid?

Alan Ginsberg links, Roland Van Campenhout uiterst rechts. Restaurant De Camelia - Patershol Gent.

Ik denk het niet, want ook de visser kent immers maar al te goed het zwaktemoment dat hem ontvankelijk maakt voor de lokroep der sirenen. Holvoet-Hanssen verwoordt dat moment als volgt:

'waar moeten wij nu heen zo moe en altijd opgejaagd niet onderdanig aan de lijn en daarom nergens thuis behalve aan het strand: het leeft ons uit - strooi mij in zee je kan mij altijd oprissen want waterzout onthoudt je hand zoals zigeunervuur je ogen nooit vergeet' (2)

Tom Lanoye - angry young man in Gent

Ken je dat gevoel niet? Ja toch! En heb je het ooit zo mooi verwoord gezien? Neen toch!

Wat 'zag' Odysseus toen hij op zo'n moment half zot van verlangen werd? Misschien verpakten de sirenen hun boodschap wel op de manier waarop Peter het hen nadoet:

'de wolken waren opgeregend en het waterland dat wolken wiegde trok zich in de grond terug, het zand stooft op: een wilde gifwolk sloot mij buiten, klauwde neer tot ik de wilde roos - een vos en ekster tegelijk in het vizier mocht krijgen, ogen kralend als de maandag een schot: de dag brak aan dat ik een doel voor ogen had als sterren vielen dikke druppels op mijn pad - zij liet de winden lachend gaan, ik zocht een melodie voor haar'

Waarmee we u binnengeleid hebben in de wereld van de poëzie. U bent er klaar voor. Vergeet de quota, de visserijcontroles en de kwakkelende scholprijs en weet dat de visserij meer is dan aanvoer & besommingen. Want wie de zee bevaart, hoort de lokroep der sirenen maar al te vaak en het is daarom dat dichters zoveel plaats in HVB krijgen: omdat ze, beter dan wie ook, die lokroep formuleren.

'uit eeuwig zijn de dingen die wij zingen die wij zingen de spinnenpoten trillen van de dingen die wij dingen uit eeuwig rijst de zee, het is haar huid die wij beminnen'

Flor Vandekerckhove
foto's: Jo Clauwaert

(1) Het hele interview vindt u op <http://web.inter.nl.net/users/risee/holvoet.htm>.

(2) Alle geciteerde verzen zijn van Peter Holvoet-Hanssen en ze komen uit gedichten die hij in 2009 in HVB gepubliceerd heeft.

Management en Sales Advies

Wij werken actief mee aan het mobiliseren van alle management en Sales competenties die in een organisatie aanwezig zijn, om de strategische objectieven te realiseren.

Als consultant staan wij voor :

Integriteit

Diepgang

No-nonsense

Management en Sales Advies

Steven Martens 0495 386 525 steven@xertum.be

Karen Van Garsse 0478 948 871 karen@xertum.be